

கவதாசரண்

தமிழில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

சூன், 1983

விலை ரூ.3.

சில கடிதங்கள்! சில உண்மைகள்!

சில கடிதங்கள்! சில உண்மைகள்!

படிப்பகம்

நாற்று

தேவைகளின் தீவிரம் மனிதனைக் கூர்மைப்படுத்தும். அங்கே சுயநலமும் சேவையாகி விடும். ஆசை அவனை வக்கிரப்படுத்தும். அங்கே வாழ்க்கை என்பதே விரயம் என்றாகிவிடும்.

‘நான்’ என்பது பல்லாயிரங் கோடி சுவை மொட்டுகளின் அணுத்துகள்களால் ஒருங்கிணைத்துக் கட்டப்பட்ட தனித்துவம். அதை இன்னொரு ‘நான்’போல செதுக்க முயல்வது, தச்சன் ஒன்று போலச் செய்யும் மரச் சாமான்களாக மாற்றுவதுதான்.

இல்லறம் என்பது ஆயிரம் அற்பங்களின் அழுக்குத்தான். ஆனால், அதற்கொரு மாற்றில்லாத சுவை உண்டு. அச் சுவை ஆன்மாவின் அங்கீகாரத்தில் பிறப்பது. இலக்கியம் அதனைச் சித்திரிக்கிற பிரம்மவேலை.

எழுதுவதைத் தள்ளிப் போட முடியாத பிரசவமாகவும், வாசிப்பதைத் தன்னை மறக்கும் தவமாகவும் நடத்துகிறவனே மெய்யான படைப்பாளி.

வாசிப்பது என்பது புத்தகங்களை மட்டுமல்ல; மனிதர்களையும்தான். மனிதர்களை நேரடியாக வாசித்தறிய மிகுந்த பயிற்சியும் பக்குவமும் வேண்டும். ‘தான் தோன்றி’யாக அது வாய்த்துவிடுவதில்லை. மனிதர்களை நேசிக்கத் தெரிந்த பிறகல்லவா வாசிக்கப் பழகுவது! இந்த வாசிப்புக்கு நூல் வாசிப்பு ஒரு நல்ல அறிமுகம்.

கவிதாசரண்

தமிழில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

ஜூன், 1993

மாதத்தின் முதல் வாரத்தில் வெளி வருகிறது.

தனி இதழ் விலை ரூ. 3.

ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 36.

சந்தாவை M.O. செய்க.

மனித நேயம் வளர்க்கும் இலக்கியத் தெளிவின் ஊற்றுக்கண்கள்.

படைப்புகளை அனுப்ப மற்றும் தகவல் தொடர்புகளுக்கு:

ஆசிரியர், கவிதாசரண்,
31, டி.கே.எஸ். நகர்
சென்னை-600 019.

திறனாய்வுக்குப் புதிய நூல்கள் மட்டுமே ஏற்கப்படுகின்றன.

இதழை 580, T.H.Road, சென்னை-21 இலிருந்து வெளியிடுபவரும் ஆசிரியரும்: கவிதாசரண். ஆல்வெல் பிரஸ், 31, T.K.S. நகர், சென்னை-19 இல் அச்சிடுபவர்: திருமதி கவிதாசரண்

படைப்பாளர்களே தங்கள் படைப்புகளுக்குப் பொறுப்பேற்கிறார்கள்.

வெளியிடுவதற்கு ஏற்கப்பட்டவற்றைத் திருத்தவும் சுருக்கவும் ஆசிரியருக்கு உரிமை யுண்டு.

“

அன்னியன் உன் மொழியைப் பேசினால் அவனை ஆரவாரித்துப் பாராட்டு.

அவனால் உனது மொழி பேணப்பட்டால் அவனை நீ பேணிக் காப்பாற்று.

ஆனால், ஒருபோதும் உனது கலாச்சாரத்தைப் பிறனிடம் கற்க முனையாதே.

முனைந்தால், உன் மொழி மேல் அவன் புல்லுருவியாய்ப் படர்வதும் அவன் கலாச்சாரத்திற்கு நீ எருவாகி மட்குவதும் தவிர்க்க முடியாமல் போகும்.

”

—இலக்கிய வெளிப்பாடாக, மனித முகங்களை எல்லா நிறை குறைகளோடும் பளிச்செனக் காட்ட வல்லவையாகக் கடிதங்களை ஏற்கலாம். எவ்வளவுதான் சாமர்த்தியமாகவும் சாதுரியமாகவும் எழுதப்பட்டாலும், அசட்டையாக வந்து விழும் ஒரு சொல்லில்— அதன் சுழிப்பில் எல்லா முகமூடிகளும் கழன்று விடுவது ஓர் அதிசயம்.

இவ்விதழில் சில கடிதங்கள் அர்த்தம் பெறுகின்றன.

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள்;
ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

மலர் இரண்டு

ஜூன், 1993

இதழ் ஆறு

திசைகள்

முக்கிய திசைகள் நான்கு: கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு.

மேலும் நான்கு திசைகள்: வடகிழக்கு, வடமேற்கு, தென்கிழக்கு, தென்மேற்கு.

இந்த எட்டுத் திசைகளைத்தான் பெயர் இட்டுச் சுட்டுகிறோம்.

ஆனால் உண்மையில் திசைகளின் எண்ணிக்கைக்கு முடிவே இல்லை. மேலே, கீழே, உள்ளே, வெளியே, என்று பார்வை ஓடும் கோடுகள் யாவும் திசைகளின் நெரிசல்களே.

ஆக, திசைகளின் பிறப்பிடம் நம் கண்கள்.

முடிவிடம்?

அப்படியொன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஆயினும் நாம் அவசர அவசரமாக 'முடிவு' என்னும் சொல்லை ஒரு தற்காப்புக் கவசம் போல, வெகு பிரியமாக முடிந்து வைத்துக் கொண்டுள்ளோம்.

இந்த முடிவின் அனுமானம்தான் நம் துயரங்களின் பிறப்பிடமோ?

இயற்கையில் எதற்கும் முடிவில்லை.

ஆனால் மனிதன் வசப்படுத்திவிட்டதாக அனுமானிக்கும் எல்லாவற்றுக்கும் முடிவு உண்டு. அதுவே மனித நிருபணத்தின் எல்லை.

பிடியில் அடங்கும் எதுவும் பிடி தளர்ந்தால் தன்னால் நழுவும்தானே!

வாழ்க்கை என்பதை வசப்படும் விஷயமாய் அனுமானிப்பதால்தான் மரணம் என்பது பிடி நழுவிய துயரமாய் கண்ணீரில் பயிராகிறது போலும்.

முக்கிய திசைகளுக்குப் பெயர் சூட்டிய விதம் உங்களுக்குத் தெரியும்தானே.

‘சூரியன் தோன்றும் திசை கிழக்கு.’

திசைகளில் இதுதான் நம் முதல் அனுமானம்; நாம் கற்பித்துக் கொண்ட தேற்றம் — அல்லது உண்மை.

காரணங்களால் கட்டப்படாத, காட்சியால் கட்டப்பட்டு, கற்பித்ததால் அனுமானிக்கப்பட்ட தேற்றம்.

ஆகவே இதற்கு நிரூபணம் தேவை இல்லை.

இத் தேற்றத்தின் மறுதலை என்ன தெரியுமா?

‘சூரியன் கிழக்கே தோன்றுகிறான்.’

வாழ்க்கையை அர்த்தப்படுத்தும் விஷயம் கல்விதான்.

அந்தக் கல்வி எப்படித் தொடங்குகிறது என்றால்,

‘சூரியன் கிழக்கே தோன்றுகிறான்’ என்னும் மறுதலையாகத்தான்; தேற்றமாக அல்ல.

எல்லாத் தேற்றங்களுக்கும் மறுதலைகள் உண்டு.

ஆனால் எல்லா மறுதலைகளும் உண்மையானவை அல்ல.

சில உண்மை; அவை நிரூபிக்க முடிந்தவை. பல அபத்தம் — நிரூபிக்கத் தகுதியில்லாதவை.

உண்மையாகும் மறுதலைகளுள், ‘சூரியன் கிழக்கே தோன்றுகிறான்’ என்பதும் ஒன்று.

‘நாவல் பழம் கருப்பு’ என்பது ஒரு தேற்றம் — உண்மை.

‘கருப்பாயிருப்பது நாவல் பழம்’ என்பது அதன் மறுதலை. இது அபத்தம். கருப்பாயிருப்பது வேறொன்றும் இல்லையா, என்ன?

ஆக, நாம் கற்பது தேற்றங்களையல்ல; மறுதலைகளைத்தான்.

அதாவது, சில உண்மைகளும் பல அபத்தங்களுமான மறுதலைகளை.

உண்மைகளே அனுமானங்கள்தாம் என்னும்போது, நாம் அபத்தங்களுக்கான நிரூபணங்களையும் அனுமானிக்கப் பழகிக் கொண்டோம்.

இப்படியாக நம் வாழ்க்கையானது நிரூபணமில்லாத மறு

தலைப் படிமங்களின் கிடங்காக உருமாற்றம் பெற்றுள்ளது.

சரிதானா?

பயண நேரத்தை சுவாரஸ்யமாக்கும் பாக்கெட் நாவல் சமாச்சாரம் இல்லை இது.

கொஞ்சம் நிதானமாய் யோசிப்போமே.

யோசிக்காமலேயே வாழ்க்கையை விரட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதைக் கொஞ்சம் யோசித்துத்தான் பார்ப்போமே.

திக்கு என்பது திசைக்கு இன்னொரு பெயர்.

திக்கு என்பதற்குத் துணை, ஆதரவு என்றும் அர்த்தம் உண்டு.

வாழ்க்கை என்பது ஒரு பயணம்.

திசையில்லாமல் ஒரு பயணம் இல்லை.

வாழ்க்கைக்குத் திசைகள்தான் நிரந்தரத் துணை.

மற்ற துணைகள் யாவும் வரும்; பிரியும்.

முடிவில்லாத பயணத்தில் இடையறாமல் உடன் வருவது திசைகள் மட்டுமே.

தேற்றத்தை முதன்மைப் படுத்தும் கல்வியை நாம் கற்றிருந்தால் வாழ்க்கையானது திசையை நம்பிய பயணமாக இருந்திருக்கும்.

மறுதலையே நம் கல்வியின் ஆதார நாதமாகும்போது வாழ்க்கையானது சொத்து சுகங்களைச் சார்ந்ததாக, பணங்காசை நம்பியதாக, பொய் பித்தலாட்டங்களில் இளைப்பாறுவதாக மாறிப் போனது.

அபத்த மறுதலைகளின் தடித்த நிரூபணமாக 'சாமி, பூதம்' என்னும் கருத்த நிழல்களின் கற்பனை நகங்களில் கூர் தீட்டப்படுகின்றன. 'பயபக்தி' என்னும் வைக்கோல் அடைத்த கன்றுக் குட்டியைக் காட்டியே பாமரப் பசுக்கள் ஒட்டக் கறக்கப்படுகின்றன.

பெருக்கெடுத்து ஓடும் ஆற்று நீரில் பிரயாசையின்றி மிதந்து செல்ல வேண்டியவன் சுழலில் சிக்கி மூச்சுத் திணறும் கதை இது.

திசைகளை மறக்கடிக்கும் பார்வை இது.

கண்ணில் தொடங்கும் திசைகளுக்கு முடிவில்லை. பிரபஞ்சத்தை ஊடுருவிக் கொண்டு போகும் நேர்க் கோடு அது.

காலடி மண்ணில் தொடங்கும் திசைகளுக்கு முடிவுண்டு. மேலும் தொடக்கமே முடிவாகிறது என்பதோடு, தொடங்கும் போதே முடியும் என்பதும் எழுதப்பட்டதாகிறது.

திசைகளை நாம் இப்படித்தான் காலடி மண்ணிலிருந்து

தொடங்கிக் கொள்கிறோம்.

இதுபோலவே ஒவ்வொன்றையும் தேற்றமாக இல்லாமல் மாற்றிப் போட்டால் கிடைக்கும் மறுதலையாகவே படிக்கப் பழகிவிட்டோம்.

காரணம், ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு முடிவைத் தேடுவதையே அறிவின் உயர்ந்த பட்சத் தகுதியாக எல்லை கட்டிக் கொண்டதுதான்.

எல்லையைத் தொடுவதுதான் நம் இலக்கு.

இலக்கை நிர்ணயித்துக் கொண்டபின் வாழ்க்கையானது பயணமாய்த் தொடரும் என்பது போய், மரணமாய் முடியும் என்று ஆகிவிட்டது.

மறுதலைகள் ஈனும் முரண்களுக்கு கணக்கு வழக்கே இல்லை.

திசைகளுக்கு கீழ் என்றும் மேல் என்றும், கிழக்கென்றும் மேற்கென்றும், இடமென்றும் வலமென்றும் ஒரு வேற்றுமையும் இல்லை. ஆனால் நமக்கு இவைகளை விட்டால் திசைகளே இல்லை.

இந்தியாவிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி எவ்வளவு தூரம் சென்றால் அமெரிக்காவை அடையலாமோ, அதே தூரம் மேற்கு நோக்கிச் சென்றாலும் அடையலாம்.

எனில், அமெரிக்கா இந்தியாவிற்கு கிழக்கே உள்ளதா? மேற்கே உள்ளதா? இரு திசைகளிலும்தான் எனில், இதில் கிழக்கென்ன? மேற்கென்ன?

சூரியக் கோளம் 'வெளி'யில் மிதக்கிறது.

பூமிப் பந்து தன்னைத்தானே சுற்றிக் கொண்டு சூரியனையும் சுற்றுகிறது.

ஆனால், நாம் அறிவதெல்லாம் இவ் உண்மைகளின் மறுதலையைத்தான்.

இரண்டுமே அந்தரத்தில் மிதக்கையில், எது மேலே மிதக்கிறது, எது கீழே தவழ்கிறது என்று எப்படிச் சொல்வது?

சூரியன் நமக்கு மேலே தெரியும் போது, பூமி கீழே இருப்பதாகக் கொள்வோம். அப்போது நாம் பூமியில் கால்களால் நின்று கொண்டிருக்கிறோம்.

இரவு வரும்போது, பூமி ஓர் அரை வட்டம் சூரியப் பார்வையிலிருந்து சுழன்றுவிட்டது என்று பொருள். அப்போது நாம் உண்மையில் கால்களால் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றாகிறது.

நிற்பதும் தொங்குவதும் நமக்கு ஒன்றாகவே தோன்றும்

போது, கீழ் என்ன? மேல் என்ன? இரண்டும் ஒன்றுதான் அல்லவா?

நமக்கு என்ன தோன்றுகிறதோ அதற்குத்தான் பெயர் வைக்கிறோம். ஆனால் தோன்றுவதெல்லாம் உண்மையல்ல என்பதிலும் தெளிவாகவே இருக்கிறோம்.

ஆம். அவை மறுதலைகள்.

நாமோ திசைகளால் சுழற்றி விடப்பட்ட பம்பரங்கள்.

சுழற்சியின் வேகம் உச்சமானால் பம்பரம் தூங்கும்.

ஓசையின் வேகம் உச்சமானால் சத்தம் மெளனமாகும்.

இந்த 'வெளி'யின் சுழற்சித் தீண்டல் நம்முள் உச்சம் பெற்றால், நாம் 'சும்மா இருந்து சுகம்' பெறலாம்.

அப்போது திசைகள் நம்மைத் தொட்டில் கட்டித் தாலாட்டும். ஃ

நான்கு கவிதைகள்

விக்ரமாதித்தயன்

மஞ்சள் பட்டுக்கு
கறுப்புக்கரை ஜோர்
நீலப்பட்டுக்கு
சிவப்புக்கரை பிரமாதம்
பட்டோடு படுத்து
புரளுவார்களா யாரும்

ராணி
இருக்கலாம்
ராஜகுரு
இருக்கலாம்
இளவரசு
இருக்கலாம்
ராஜா இருக்கலாமோ
பல்லக்குக்குள்ளே

போன பலன்
பார்த்த பலன்
கேட்ட பலன்
இருந்த பலன்
அவரவர் பாக்யம்
அவரவர்க்கு(ம்)
பூடகம் புரிந்தால்தான்
பேச்சே மேற்கொண்டு

வருஷத்துக்கு
365 நாட்கள்
வாரத்துக்கு
ஏழு நாட்கள்
ஏழு நாளைக்கு
ஏழு குழம்பு
இல்லாத உலகில்
எல்லாமே யாந்திரிகம்

கடிதம் 1

அன்பிற்குரிய ஐயா, வணக்கம்.

இத்துடன் “சில நூறு படிக்க” என்ற கட்டுரையை இணைத்துள்ளேன்.

கவிதாசரணில் வெளியிடுமாறு வேண்டிக் கொள்கிறேன். 2-5-93 அன்று உடுமலை ‘புதியசிறகுகள்’ சார்பில் நடந்த பாவேந்தர் விழாவில் நண்பர் ‘அருளி’ அவர்களோடு (தஞ்சைப் பல்கலைக் கழக தூய தமிழ் சொல்லாக்கத் துறை) பேசும் வாய்ப்பு கிட்டியது. அவர் சிற்றிதழ் செய்தியை— அதிகப் பிரதிகள் அடிக்குமாறும் கம்ப்யூட்டர் வழி - எளிதாக அதிகம் அடிக்கலாம் என்றும் (நேரத்தை மிச்சப்படுத்தும் என்று அவர் கூறியது ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதே.) கூறினார். எனக்கு உடன்பாடில்லாத கருத்து. 1000 அடித்து யாருக்குக் கொடுக்க? சும்மா போவோர், வருவோரிடம் எல்லாம் விற்கவா? கடிதம் எழுதாமல், வாங்கிப் படிப்பவருக்குத் தரவா? உரையையே பிரிக்காது மேசைமேலே தூங்க வைக்கும் இலக்கியவாதிக்கு (!) அனுப்பவா? சொந்த சுய நலங்களுக்காக அணுகுபவரிடம் பிணையாக அனுப்பவா? தன் பெயரை மட்டுமே அச்சில் பார்த்து மகிழ்ந்து, வெட்டி, தன் நோட்டில் ஒட்டி வைக்கும் கொலைகாரப் படைப்பாளிக்கு அனுப்பவா? எழுத்தை— கருத்தை நேசிக்காது, குமுதம், கல்கண்டு போல் சுருட்டி, மடக்கி வைக்கும் ‘சந்தா கட்டியுள்ளேன்’— என்று கூறும் பொறுப்பற்றவனுக்குத் தரவா? யாருக்குத்தர? யாருக்குத் தர? என்னுள் பதிந்து செயல்படும் என் உள்ளுணர்வு விழிக்க உருவானது இக்கட்டுரை. முடித்ததும் தங்கள் இதழுக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று தோன்றியது. அனுப்பியுள்ளேன்.

என்றும் அன்புடன்,
பொள்ளாச்சி நசன்.

சில நூறு படிக்க

பொள்ளாச்சி நசன்

தொடர்பு கொள்ள உதவும் அச்சு, உருட்டச்சு, கையெழுத்துப் பிரதி இதழ்கள் ஆகும்.

இவைகள் ஆயிரக் கணக்கில் அச்சிடப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை: சில நூறு பிரதிகள் அச்சடித்தாலே போதும். தமிழில்

மட்டும் சிற்றிதழ்கள் ஏராளமான எண்ணிக்கையில் தொடங்கப் படுகின்றன. இவற்றின் ஆயுளும் மிகக் குறுகிய காலமே.

பலரறிந்த 'வெகு ஜன' இதழ்களின் போக்குக்கு எதிரான மனோபாவத்துடன், தன் இலக்கிற்கு ஒட்டிய கருத்துக்களுடன் இவ்வகை இதழ்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. இதழ்களில் நாடகம், கவிதை, கதை, கட்டுரை எனப் பல வடிவங்களைத் தனியாகவோ, கூட்டாகவோ இவைகள் வெளியிடுகின்றன.

தமிழில் இப்படித் தொடங்கப்படும் சிற்றிதழ்களுக்குத் தமிழ் நாட்டில் எத்தனை வாசகர்கள் உள்ளனர்? இலக்கு நோக்கிய கருத்தை தன்னுள் ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் எத்தனை பேர்? ஏற்றுக் கொண்டவர்களில் அக்கருத்தை ஒட்டிய இதழ்களைத் தேடிப் பிடித்துப் படிப்பவர்கள் எத்தனை பேர்? அப்படிப்பட்டவர்களில் அக்கருத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்ற நோக்கோடு, சந்தா கட்டி ஆதரிப்பவர்கள் எத்தனை பேர்? கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுருங்கி இறுதியில் மிகக் குறைத்த எண்ணிக்கையை உடைய இவர்களை நோக்கித்தான் சிற்றிதழ்கள் நடை போடுகின்றன.

பெரும்பாலும் தன் படைப்புகளை அச்சில் பார்க்க விரும்பும்— தன்னை ஒரு இலக்கியவாதி என்று வெளிப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பும் படைப்பாளிகளினாலேயே இச் சிற்றிதழ்கள் அணுகப்படுகின்றன. கடித மலர்களால் இவர்கள் இதழ்களைப் புகழ்ந்து, இதழுக்குள் நுழைகிறார்கள். பல சிற்றிதழ்களின் அங்கீகாரம்— இவ்வகைப் படைப்பாளிகளைத் தனித் தொகுப்புகள் போடுமளவிற்கு உயர்த்தவே, பொருளும் புகழும் வர, எழுத்து வியாபாரிகளாகி, இறுதியில் மலின எழுத்துக்குச் சொந்தக்காரர்களாகிறார்கள். இந்நிலைக்கு, ஆழமான கருத்தை அடிப்படையிலேயே ஏற்காததன் விளைவு ஆகும்.

கருத்துக்காக நேசித்து, இதழ்களைச் சந்தா கொடுத்து பெற்று, படித்து, உள்வாங்கி விமர்சனம் எழுதுபவர்கள் மிகக் குறைவே. இவர்கள் ஒன்று அல்லது இரண்டு நூறுகளுக்கு மேல் போகார். விமர்சனக் கடித வரிகள் இவர்களைச் சுட்டிக்காட்டும். ஒரு நல்ல இதழாசிரியர், இந்த வாசகர்களைக் கடித வழி இனம் கண்டு கொள்ள வேண்டும். இவர்களுக்காக இதழ் நடத்தும் இதழாளர்களால் மட்டுமே இதழை வளர்த்துக் கொள்ளவும் தரமாக்கிக் கொள்ளவும் முடியும்.

இவர்கள் சிற்றிதழ்களின் ஆணீவேர் போன்றவர்கள். தம் நுட்பத்தால் இதழின் குறைபாடுகளைச் குட்டிக்காட்டியும், நல்ல கருத்துக்காக பாராட்டி வளர்த்தும், தரமானவற்றை பிறருக்கு அறிமுகப்படுத்தியும் இவர்கள் ஒரு இதழை வளர்க்கிறார்கள். இவர்களின் செயல் இதழாசிரியர்களுக்கு உரமேற்றுவது. இப்

படிப்பட்ட வாசகர்கள் மிகக் குறைவே.

பல இலட்சக் கணக்கான படிப்பாளிகளையும், தமிழ் படித்தவர்களையும் உடைய தமிழ் நாட்டில் ஏன் இப்படி மிகக் குறைந்த வாசகர்கள் மட்டுமே உள்ளார்கள்? பல்வேறு வடிவங்களையும், புதியனவற்றையும் அறிந்து கொள்வதில் ஏன் இந்தத் தொய்வு?

சமீப காலமாகவே பலரும் பொழுதுபோக்கு அம்சங்களில் மட்டுமே தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு, ஆழ்ந்த படிப்பில் நாட்டமின்றி வெறும் ஆர்வம் மட்டுமே காட்டுகிறார்கள். இதன் விளைவாக மூளை பயன்படுத்தல் குறைந்து போய், மக்கள் கூட்டத்தினுள் புகுந்து, பொருள் தேடி வாழும் அவர்கள் மிகுதி நேரத்தை இன்பமாகக் கழித்தலாகிய, 'மூளை இருட்டடிப்புச் செயல்களிலேயே' ஈடுபடுகிறார்கள். இவர்களுக்கிடையில் படிப்பில் ஆர்வம் உள்ளவர்களால் கூட மலிவான எழுத்துகளுக்குக் காட்டப்படும் ஆர்வம், செறிவூட்டப்பட்ட எழுத்துகளுக்குக் காட்டப்படுவதில்லை.

இப்படிப்பட்ட சூழலில் செறிவூட்டப்பட்ட கருத்துகளைத் தன்னுட்கொண்ட சிற்றிதழ்கள் அதிகமான பிரதிகள் அச்சிடவேண்டிய அவசியமில்லை. மிகக் குறைந்த பிரதிகளே அச்சடிக்கப்பட்டாலும், அது தரமான, ஆழமான வாசகர்களைச் சென்றடையுமானால், அது அவர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டு, பலருக்கும் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதோடு, பல நாட்களுக்குப் பிறகும் காட்சிப்படுத்தப்பட உதவியாக இருக்கும்.

ஆக, ஒவ்வொரு இதழாசிரியரின் முதன்மையான, முக்கியப் பணி- தரமான வாசகர்களைக் கண்டறிந்து, அவர்களிடம் இதழ்களைச் சேர்ப்பதே ஆகும். ●

புரிதல் 1

“சிற்றிதழ் செய்தி” ஆசிரியர் திரு நசன் அவர்கள், சிற்றிதழாசிரியர்கள் எதிர் கொள்ளும் அவலங்கள் பற்றி மிகத் தெளிவாகச் சித்தரித்துள்ளார். இவர் கட்டுரையை விடவும் கடிதம் வீரியம் மிக்கதாகவும் இலக்கியம் பேசுகிறவன் வெட்கும்படியாகவும் விவரம் தருகிறது.

இதழ் விற்பனையில் அல்லது வினியோகத்தில் இதழாசிரியன் அனுபவிக்கும் கையறு நிலையை இதைவிடத் தெளிவாய் யாரும் சொல்லிவிடப் போவதில்லை. வாழ்க அவர் நேர்மை.

“ஒவ்வொரு இதழாசிரியனின் முதன்மையான முக்கியப்பணி தரமான வாசகர்களைக் கண்டறிந்து அவர்களிடம் இதழைச் சேர்ப்பதே” என்கிறார். ஒரு கருத்து என்னும் அளவில் இது சரியாயிருக்கலாம். ஆனால் நடைமுறையில் தரமான வாசகர்களைக் கண்டறியப் புறப்படும் எந்த இதழ் ஆசிரியனும் இதழ் நடத்தும் ஆசையையே ஏறக்கட்டிவிட நேரும்.

இப்போதெல்லாம் படைப்பாளிகளைவிட இலக்கிய வாசகர்களின் எண்ணிக்கை அதிர்ச்சி தரும்படியாய் மிகக் குறைவு. படைப்பாளிகள் வாசகர்களாய் இருப்பதைத் தவிர்க்கிறார்கள் என்றே படுகிறது.

சென்ற மாதம் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி. ஒரு மூத்த எழுத்தாளர் அங்கு வந்த ஒரு புதுக் கவிஞருக்கு என்னை அறிமுகப் படுத்திவிட்டு தமக்கு முன்னால் இருந்த ‘கவிதாசரண்’ இதழை அவரிடம் நீட்டி “பாருங்களேன்,” என்றார். கவிஞர் அவர் முடிக்கும் முன்பாகவே “இல்லே அப்புறம்,” என்று தொடுவதைத் தவிர்த்துவிட்டார். “உங்களுக்கும் இன்றுதான் இதழ் அனுப்பியிருக்கிறோம்,” என்று சொல்லக் கொண்டு நின்ற என் முன்னால்தான். அந்த நாகரிகம் பார்த்து என் மயிர்க் கால்கள் குத்திட்டுக் கொண்டன.

எழுதக் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தைத் தவிர்த்தாலும் படிக்கக் கிடைக்கும் சந்தர்ப்பத்தைத் தவிர்க்கிறவன் தொடர்ந்து படைப்பாளியாய் இருப்பது சாத்தியமே இல்லை. ஆனால் ஆங்கு அப்படிப்பட்ட இலக்கியவாதிகளே அதிகம் முனைப்பதாகத் தெரிகிறது.

தம் எழுத்தை அச்சில் பார்க்கத் துடிக்கும் புதுமுகங்கள்தான் இதழின் ஆரம்பகால வாசகர்களாய் அமைகிறார்கள். நல்ல வாசகர்கள் ஆங்காங்கே இரண்டொருவர் இருப்பினும், தங்கள் கருத்துக்களை கடிதம் மூலம் தெரிவிப்பதில் வேகம் காட்டுவதில்லை. பல இக்கட்டுகளையும் சலிப்பையும் அதிர்ச்சிகளையும் மீறி இதழ் நடத்துகிறவர்களுக்கு இவர்களின் கடித விளிப்புகள் மிகப் பெரிய ஊக்க சக்தியாய் அமையும் என்பதை மறந்து விடுகிறார்கள்.

இந்த வகையில் சிற்றிதழ் செய்தி செயல்படுவதற்கான ஒரு கருத்தை முன் வைக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது:

இதழாளர்களும் இலக்கியம் தேடும் வாசகர்களும் கடித அளவிலாவது சந்தித்துக் கொள்ளும் சங்கமத் துறையாக, தகவல் மையமாக, வழி காட்டி நிலையமாகச் செயல் புரிந்து இலக்கியத்தின்பால் பொதுவில் ஒரு பற்றுதலை ஊட்டலாம்.

ஏற்கனவே அது இந்த வகையில் செயல்பட்டுக் கொண்டு தான் இருக்கிறது எனினும் அதன் விரிவான செயல்பாடு வாசகர்களைச் சென்றடைய வழி காணலாம். விளம்பரமே செய்யலாம். அதற்கு இதழாளர்கள் அல்லது இலக்கிய ஆர்வமுள்ள கொடையாளர்கள் உதவலாம்.

இதழ் தொடங்குகிறவர்களும் தங்களை ஒரு நியதிக்கு உட்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். குறைந்த பட்சம் ஓராண்டுக்காயினும் தொடர்ந்து இதழ் வெளியிடும் வசதியைப் பெருக்கிக் கொண்டுதான் தொடங்க வேண்டும். அப்போதுதான் இலக்கிய வாசகர்கள் சந்தாதாரர்களாக வழி பிறக்கும். பல சமயங்களில் வாசகர் வெகுவான தயக்கத்திற்குப் பின் சந்தா செலுத்தியதும் இதழ் நின்று போகிறது என்பதாகத்தான் வரலாறு தொடர்கிறது.

இதழ் நின்று போனால் மீதிச் சந்தாவை பணமாகவோ, நூல்களாகவோ திருப்பிக் கொடுத்துவிடும் நேர்மை இதழாளர்களுக்கு வேண்டும். குறைந்த பட்சம் தங்கள் இயலாமையையோ, எதிர்காலத் திட்டத்தையோ கடிதம் மூலம் தெரிவிப்பதைக்கூட தவிர்த்து விடுகிறார்கள் பலர்.

'கவிதாசரண்' தொடங்கிய காலத்திலிருந்து தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. இதழ் நடத்துவதன் மூலம் மனிதர்கள் எத்தனை கோடி வேஷங்களாகவே தங்களைப் பிய்த்துப் பிய்த்துப் போட்டுக் கொள்கிறார்கள் என்று அறிய, ஷியப்பு வளர்கிறது.

உடனடியாக இந்த விஷயமே இதழைத் தொடரத் தூண்டுகிறதோ என்றுகூடப் படுகிறது.

இழப்பை ரசித்து மகிழும் போது இது சாத்தியமாகிறது. ★

இலக்குமி குமாரன் ஞானதீரவியம்

சின்னதாய் தளிர்விட்டு
நுனி சிறுத்த தண்டோடு
மூன்று சிங்கம் வெடித்துவிட்டதிந்த
வாழையில்...

இன்னும் குலை தள்ளாதிருக்கிறது.
ஒருவேளை பிள்ளைகள்
செய்வார்களென்ற எண்ணத்தில்
பிறவியைத் தொலைக்குமோ
என்னவோ

மனிதர்களைப் போல...?!

இந்த மனிதர்கள்

—சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி

“சாரி. ஏதோ ஆத்திரத்தில என்னையே மறந்து...” என நாக்குழறிய என்னை நிமிர்ந்து பார்த்த அவள், “நீங்களா? பரவாயில்லே,” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிறுமியின் மேல் படிந்த மணலைத் தட்டிவிட்டாள்.

அவளுக்கு இருபத்தைந்து வயதிருக்கலாம். அல்லது அதிகமாகவும் இருக்கலாம். இரவே ஒரு விகாரமான அலங்காரமாகி அவளைச் சூழ்ந்திருப்பதைப் போலப் பட்டது.

அவள் உடலில் காலம் ஆட்சி செலுத்திது. அவள் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தபோது, அதில் அம்மைத் தழும்புகள் பூத்துக் கிடந்தது தெரிந்தது. அவள் அழகாகத்தான் இருந்தாள். முன்பின் தெரியாத என்னை ‘நீங்களா’ என்று தெரிந்தவளைப் போலச் சொன்னது என்னை வியப்பில் ஆழ்த்த, ‘இப்படித்தான் மயக்க வருவார்களோ’ என்று எண்ணிப் பரிதாபமாக விழித்தேன்.

அவள் என் முன்னே உட்கார்ந்து கொண்டாள். நான் கூசிப் போய்க் கால்களை இழுத்துக் கொண்டு ஒடுங்கினேன்.

“நான் உங்க முன்னால உட்கார்ந்திட்டேன். அதுக்காக நீங்க அருவெறுப்படையறீங்க, இல்லியா?” என்றாள்.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்னுமில்லே.”

“இருந்தாக்கூட பரவாயில்லே. நீங்க என் குழந்தையை விசிறியடிச்சீங்க. நான் அதுக்காக வருத்தமே படலே. ஒழுக்கத்தில் உங்களுக்கிருக்கிற அசைக்க முடியாத பற்றுதல்தானே அப்படிச் செய்யத் தூண்டிச்சு! அன்னிக்கு கோட்டை ஸ்டேஷன்லே உங்க நண்பர் சொன்னாரே. புத்தகக் கடைக்குப் பின்னால் உட்கார்ந்துக்கிட்டிருந்த எனக்கு எல்லாம் கேட்டுச்சு. யாருன்னு எட்டிப் பார்த்தப்போதான் உங்க முகம் தெரிஞ்சது. உங்க நண்பர் சொன்னது என்னவோ உண்மைதான். நானும் அப்படிப்பட்டவதான். இப்படிச் சொரணை கெட்டுச் சொல்றதுக்கு நான் எவ்வளவு தூரத்துக்கு காய்ச்சுப் போயிருக்கணும். ஆனா, நீங்க ஒன்னும் பீதியடைஞ்சிடாதீங்க. நான் உங்க மேல சேத்தைப் பூசிட மாட்டேன்.

அன்னியிலிருந்தே உங்களப் பார்த்தா சில வார்த்தை பேச
ணும்னு ஆசைப்பட்டதுண்டு. இப்போ உங்களப் பார்த்ததில்
சந்தோஷம். காரணம் என்னப் பத்தி உங்ககிட்ட சொல்ல
லாம்கிறதுதான். சென்னையைப் பத்தி அனுபவப்பட்ட கண்
ணியவானுங்ககிட்ட என்னப் பத்திச் சொல்லிக்கிற எண்ணம்
எப்பவும் ஏற்பட்டதில்லே. அனுபவத்துனாலே தழும்பேறிப்
போனவுங்களுக்கு என் கதை ஒரு பொழுது போக்கு. ஆனா
நீங்க அப்படிப்பட்டவரில்லே. இன்னும் சிறுபிள்ளை. உங்க
உள்ளம் இன்னும் அனுதாபப்படறதுக்குரிய வலிமையை இழக்
கலே. நான் உங்க சகோதரியைப் போல. என்னை மாதிரி
இழிந்த சகோதரியை நீங்க ஒருநாளும் பெறமாட்டீங்க.
ஆனாலும் ஒரு சகோதரியைப் போல என்கிட்ட அனுதாபம்
காட்டுங்க. அனுதாபத்துக்கு ஏங்குற அவலத்தில இருக்கிறவ
நான். அதனாலேதான்.”

அந்தச் சில வார்த்தைகளில் நான் அடியோடு மாறிப்போய்,
அனுதாபம் காட்டும் சகோதரனாகவே அங்கே அமர்ந்திருந்
தேன். அனுதாபத்துக்குரிய விஷயம் புரியாமல் போனாலும்,
அதன் துயரம் பரிதாபமாக வெளிப்பட்டுக் கலக்கியது. நான்
ஒன்றும் சொல்லாமல் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்
தேன். இப்போது அவளை அலங்கரித்துக் கொண்டு இருண்டு
நின்ற மயக்கம் கரைந்து போய் மனிதாபிமானத்தின் எல்
லைக் கோட்டில் கனவைப் போல நிச்சயமற்றுத் தோன்றி
னாள். அவள் மடியில் அந்தச் சிறுமி படுத்துக் கிடந்தாள்.

“இன்னிக்கு நான் ஒரு வேசி. உங்களைப் போல நல்ல
வங்க சொல்லவும் கூசும்படியான பேரு அது. ஆனா, இன்
னும் கூட நான் ஒரு பத்தினியா வாழத்தான் ஆசைப்பட
றேன். திடீர்னு ஏதாவது ஒரு அற்புதம் நடந்து, என்னோட
எல்லா பாவங்களையும் சுட்டெரிச்சு, என்னை அப்பழுக்கில்
லாத கன்னியாக்கி, குறைஞ்ச பட்சம் ஒரு குடிகாரனுக்காவது
வாழ்க்கைப்பட்டு, அவன் காலடியில நாருந் தோலுமாக் கிழி
பட்டாவது, நான் ஒரு பத்தினியா வாழற பாக்கியம் கிடைக்
காதான்னுதான் ஏங்குறேன். இது நடக்காத காரியம். நல்
லாத்தான் தெரியுது. ஆனா, ஆசைக்கு எங்க தெரியுது? நான்
பேசிக்கிட்டே போறேன். என் கதையை கேக்கறதுல உங்
களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லையே?”

“சொல்லுங்க. ஒரு சகோதரனாவே என்னை நெனச்சிக்
கிட்டு சொல்லுங்க,” என்று சொல்லும்போது என் குரல்
உடைந்து விட்டது.

அவள் தலை கவிழ்ந்து பேசாமல் இருந்தாள். அவள் கண்
கள் பொல பொலவென்று நீரை உதிர்த்தன.

“தெய்வமே, நான் உங்களை மறக்கமாட்டேன்,”
என்றாள்.

“சத்தியமா நானும் உங்களை மறக்க மாட்டேன். மறக்கும் படியானதில்லை உங்க ஆசை,” என்றேன். அவளுடைய அந்த ஆசைக்கு முன்னே சிறுமைகள் யாவும் தூசுக்குச் சமமாகப் போய்விட்டன.

பிறகு அவள் சொன்னாள்:

நான் உயர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தேன். காவிரிக் கரையில இருக்குது நான் பிறந்த ஊரு. எட்டாம் வகுப்பு வரைக்கும் படிச்சேன். மேலயும் படிச்சிருப்பேன். ஆனா, என்னை பெத்தவங்க திடீர்னு காலமாயிட்டாங்க. அப்போ எனக்குப் பதினாலு வயசு. சொந்தம்னு சொல்லிக்க என்னோட பெரியப்பா பிள்ளையத் தவிர வேற யாரும் இல்லை. வறுமையில் வாடிக்கிட்டிருந்தாரு அப்போ. அவருதான் எனக்குப் பாதுகாப்பு தந்தார். கூடப் பிறந்த தங்கையைப் போல காப்பாத்தினாரு. என்னோட அப்பா சேர்த்து வச்சுட்டுப் போனது எங்க தேவைக்கு அதிகமாவே இருந்திச்சு. கொஞ்ச நாள்லயே நான் என்னோட துக்கத்தை மறந்தேன். மறக்கும்படி செஞ்சிடுச்சு என் அண்ணனோட அன்பு.

இங்கே என் அழகப் பத்தியும் கொஞ்சம் சொல்லணும். ஊர்ல என் போல ஒரு அழகி அப்போ இல்லை. எனக்கே என் அழகில கர்வமுண்டு. உண்மையாவே நான் அறிஞ்சு செஞ்ச பாவம் ஏதாச்சும் உண்டுன்னா, நான் பெரிய அழகின்னு கர்வப்பட்டேனே, அதுதான். ஊர் கண்ணெல்லாம் எம் மேலதான். எத்தனையோ பேர் எனக்காகத் தவமிருந்தாங்க. ஆனா நான் ஒரு நிலச்சுவான்தார் வீட்டுப் பிள்ளைக்கிட்ட மனசைப் பறி கொடுத்தேன். அவரும் என்னை நேசிச்சார். இது என் அண்ணனுக்கும் தெரியும். என் அண்ணனும் அவரோட நல்லாவே பழகினார். அப்போ ஏதோ பிசினஸ் செய்ய ஆசைப்பட்ட என் அண்ணனுக்கு அவருதான் பணம் கொடுத்தார். நாங்க ஒவ்வொரு நாளும் சந்திச்சோம். காவேரி மணல் எங்க சந்திப்பைக் கதை கதையாச் சொல்லும். காதலிக்கிறதைப் போல பெரிய பாக்கியம் உலகத்தில் ஒன்னு மில்லை. அதை இழக்கிறது மாதிரி துரதிர்ஷ்டமும் வேற இல்லதான். ஆனா வாழ்க்கைங்கிறது இதனாலெல்லாம் முடிஞ்சு போறதில்லை. என்னோட காதல் சுகமா முடியப் போவுதுன்னு நான் இறுமாந்திருந்தப்போ, ஒரு நாள் அவரு என் முகத்துக் கதிராவே என்னை வேசின்னும் சதிகாரின்னும் கேவலமாப் பேசிட்டு, “இந்தாடி, உனக்கு வேண்டியது பணந்தானே? உன் அண்ணன் எவ்வளவு கறக்கணுமோ அவ்வளவும் கறந்திட்டான். இருந்தாலும் இதையும் வைச்சுக்கோ. உன்னோட பழகிய தோஷத்துக்கு இது வேணும்”னு சொல்லி சில ஆயிரங்கள் வீசியெறிஞ்சிட்டுப் போய்ட்டாரு.

அப்போதே நான் செத்திருந்தா நல்லா யிருந்திருக்கும்.

ஆனா நான் பிழைச்சிருந்தேன். என் அண்ணன்கிட்ட ஓடி வந்து சொன்னேன். “ஓகோ! அப்படியா சொன்னான்? ராஸ்கல். எனக்கு உதவுற மாதிரி உதவிட்டு, இப்போ அந்தப் பணத்துக்கு சரியாப் போச்சுன்னு உன்னை ஏமாத்தவா திட்டம் போட்டான்? அவனை என்ன செய்றேன், பாரு,”ன்னு குதிச்சார். எங்கிட்ட இருந்த பணத்தை வாங்கிக்கிட்டு அவர் வீட்டுக்குப் போனார். என்ன நடக்குமோன்னு பயத்தோட வீடல்ல கிடந்தேன். சாயங்காலமே போனவரு ராத்திரி வெகு நேரம் கழிச்ச சோர்ந்து போய் வீடு திரும்பினார்.

“என்னண்ணா?”ன்னு கேட்டேன்.

“அவன் ஒரு அயோக்கியப் பய. உனக்காக கால்ல விழுந்து கெஞ்சினேன். அவன் என்னையும் அவமானப்படுத்தி, உன்னையும் தகாத வார்த்தையால திட்டிட்டான். ஆத்திரம் தீர நாலு அறை கொடுத்துட்டு வந்துட்டேன். நீ அந்த அற்பனை விரும்பியிருக்கக் கூடாதுமமா. இப்படி ஆராத வேதனைக்கு ஆளாயிட்டியே,”ன்னு குமுறி அழுதுட்டாரு.

என் அன்பான அண்ணனையும் புண்படுத்தி என்னையும் இழிவு படுத்திட்ட அந்த மனுஷனை அந்தக் கணமே கேவலமா வெறுத்து ஒதுக்கிட்டேன். என் சகோதரனுக்கு அவமானத்தை உண்டு பண்ணிட்டதுக்காகவே அழுதேன். என் ஆசை நிறைவேறலியேன்னு கலங்கிப்போன என் அண்ணனை நானே தேத்தும்படி ஆயிடுச்சு.

நான் ஒரு பாவி. பெண்மையையே காணிக்கையாக்கிக் காதலிச்சு ஏமாந்து போனவ. எனக்கேது இனி வாழ்க்கை?

ஆனா, என் அண்ணன் எனக்கு வாழ்க்கை இருக்குன்னார். நான் வாழ்ந்தே ஆகணும்னார். இல்லேன்னா தனக்கு நிம்மதியே போயிடும்னார். உலக நியாயங்களை யெல்லாம் சொல்லி என்னை சமாதானப் படுத்தினார்.

அடுத்த சில மாதங்கள்ல ஒரு பெரும் புள்ளி எங்க வீட்டுக்கு வரத்தொடங்கினார். அவரோட தோற்றமும் பழக்கமும் கண்ணியமா இருந்தாலும் எனக்குத் திகிலாவே இருந்துச்சு. கடைசியில ஒரு நாள் அவர் போன பிறகு, அண்ணன் எங்கிட்ட அவரைப் பத்திச் சொன்னார். பல கம்பெனிகளுக்கு முதலாளியாம். பெருந்தன்மை யுள்ளவராம். எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டு, அவர் என்னை விரும்பறதாவும் அது எனக்குக் கிடைச்ச அதிர்ஷ்டம்தான்னு அதை நான் மறுக்கக் கூடாதுன்னும் சொன்னார். நான் மறுக்கவே செஞ்சேன். எனக்கொரு நல்ல வாழ்க்கைய அமைச்சுக் கொடுக்க முடியாமப் போயிடுமோன்னு அவர் பட்ட வேதனையைக் கண்டு எனக்கு என்ன பண்றதுன்னே தெரியாமப் போச்சு.

மறுதடவை அந்த விருந்தினர் வந்தப்போ, தோட்டத்தில் இருந்த எங்கிட்ட வந்து தானே பேச்சுக் கொடுத்தார். பேச்சு

வச்சீரமா இருந்துச்சு. என்னோட முதல் காதல் அர்த்தம் தெரியாத வெறும் உணர்ச்சி பூர்வமானதுன்னும் இப்பத்தான் என் மனசும் அறிவும் பக்குவப்பட்டு அன்புக்கு ஏங்கறதாகவும் எனக்குப் பட்டுச்சு. ஆனாலும், அவரை நான் வஞ்சிக்க விரும்பலை. அவர்கிட்ட என் முதல் காதலைப் பத்திச் சொல்லி, அவரோட அன்புக்குத் தகுதியில்லாதவளன்னு மனந் திறந்து கொட்டிட்டேன். அதைக் கேட்டு அவர் அதிர்ச்சியடையலே. என் திறந்த மனசே தன்னைக் கவர்ந்துட்டதாகவும் அறியாமையில நடந்த தப்புக்காக என்னையே பாழாக்கிக்கப் போறேனான்னுக் கேட்டார். முடிவா, “நான் இன்னமும் உன்னை நேசிக்கிறேன். சொல்லப் போனா முன்னைவிட அதிகமாவே நேசிக்கிறேன்,”ன்னு சொன்னார். நான் கண்ணீரோடு அவர் கால்ல விழுந்திட்டேன். என் ஜென்மம் சாபல்யமடைஞ்சிடுச்சுங்கற திருப்தியோடே அவருக்கு என்னை அர்ப்பணிச்சேன். ஊர்ல பலரும் பலவிதமாப் பேசினாங்க. நான் அதுக்காக வருந்தலை. என்னோட முதல் காதலர் என்னை ஒரு தரம் பார்த்துப் பேச வந்தார். நான் அவரைக் கண்டபடி திட்டி அனுப்பிட்டேன்.

நாலஞ்சு மாசம் ஆச்சு. என் அண்ணனே அப்போ செல்வத்தில புரள ஆரம்பிச்சிட்டார். எனக்கும் ஒன்னும் குறைச்சலில்லை. ஆனா, என் அண்ணனோ, அவரோ எங்க கல்யாணத்தைப் பத்தி ஒன்னும் அக்கறை காட்டாதது கண்டு கலங்கினேன். கடைசியில என் கல்யாணம் இனியொரு கணமும் தாமதிக்கக் கூடாதுங்கற நிலை வந்தது. நான் அடியோடு குலைஞ்சு போயிட்டேன்.

முதல்ல அவர்கிட்ட வெகு நயமாய்ப் பேசி கல்யாணப் பேச்செடுத்தேன். அவர் அதில அக்கறையில்லாமே வர்த்தகத்தைப்பத்தியே பேசினார். நான் அவரைக் கெஞ்சினேன். என் கோரிக்கை பிடிவாதமானப்போ, அவர் என்னை விலக்கி விட்டு, “போடி, பைத்தியக்காரி, நீயா புரிஞ்சுக்குவேன்னு நினைச்சேன். என்னையே சொல்லச் சொல்றே. ஏற்கனவே கெட்டுப்போன உன்னைக் கல்யாணம் செய்துக்குவேன்னா கனவு காண்றே? முட்டாள்,”னு சொல்லிட்டு விருட்டுன்னு போயிட்டார்.

நான் தலை விரி கோலமா ஓடிப் போய் என் அண்ணங்கிட்டே முறையிட்டேன். அண்ணன் எனக்கு ஆறுதல் சொன்னார். அவரை சம்மதிக்க வைக்கறதாச் சொன்னார்.

“இப்படி அவசரப்பட்டா காரியம் கெட்டுடும். அதோட அவரோட பகையையும் வளர்த்துக்க வேண்டிவரும். கடைசியில நமக்குத்தான் அவமானம். பொறுமையா இரு,”ன்னார்.

“அவமானத்துக்கு அஞ்சித்தான்’ணா அவசரப்படறேன். நான் ரெண்டு மாசமா முழுகலே”ன்னு கொட்டிட்டேன். அவர் திடுக்கிட்டுப் போனார்.

“என்ன காரியம் செஞ்சிட்டே? ஐயோ! இப்போ என்ன செய்யறது? எல்லாம் போச்சு. என் கௌரவம் என்னாகறது? முன்னே அந்தப் பயலை நேசிச்சதைப்பத்தி அவர்கிட்டே ஏதாவது சொன்னியா?

“ஆமாம்.”

“போச்சு...போச்சு. இப்போல்ல அவர் உன்னை மறுத்த காரணம் தெரியுது. அடி, கழுதை. புத்தியில்லாத ஜென்மமே. இதுக்கா உன்னை கண்ணுக்குக் கண்ணா வளர்த்தேன்? இப்படி சந்தி சிரிக்க வைக்கவா? சீ...சீ, நான் எப்படி ஊர்ல தலை நிமிர்ந்து நடமாடுவேன்? அடி, பீடை. என் முகத்தில முழிக்காதே. போய்த் தொலை.”

அத்தோட எல்லாம் தெளிஞ்சிடுச்சு. நான் அழகி மட்டுமில்லே. அறிவே இல்லாத அசடுந்தான். தெரிஞ்சதுதான். ஆனா ஆம்பளைக்கு அப்படி இருந்தாத்தானே பிடிக்குது. இல்லேன்னா அவுங்களை சகிச்சுக்க முடியுமா? வாழ்க்கையே இருண்டுடுச்சு. அந்த ராத்திரியே நான் ஊரைவிட்டு ஓடி வந்துட்டேன். எங்கெங்கெல்லாமோ அலைஞ்சு சீரழிஞ்சேன். கடைசியில இந்தப் பொண்ணு பிறந்தா. அதுக்குப் பிறகு என்னைக் கருணையோடு ஒருத்தர் ஏத்துக்கிட்டார். என்னைக் கல்யாணம் செய்துக்க முடியாதுன்னு சொல்லித்தான் ஏத்துக்கிட்டார். நான் அந்தப் பேச்சையே எடுக்கலே. அவர் முழுசா ஒரு வருஷம் வைச்சுக் காப்பத்தினார். நல்லாவே வைச்சுக்கிட்டார். அவருக்கு என் மேல் மீள முடியாத ஆசை விழுந்துடுச்சு. பிறகு என்னைக் கட்டிக்கவே துணிஞ்சார். நான்தான் கண்டிப்பா மறுத்துட்டேன். அந்த நிம்மதியான வாழ்க்கையும் திடீர்னு முடிஞ்சு போச்சு. அவர் அம்மை கண்டு குளிர்ந்துட்டார். அப்போதான் எனக்கும் அம்மை போட்டுச்சு. நான் பிழைச்சுக்கிட்டேன். நான் போய் அவர் இருந்திருந்தா, இந்தக் குழந்தையையாவது கௌரவமா வளர்த்திருப்பார். இப்படி சீரழிய வேண்டியிருக்கே. அவரோட உறவுக்காரங்க என்னைத் துரத்திட்டாங்க. அன்னிலேருந்து என் வாழ்க்கை இங்கேதான் ஓடிக்கிட்டிருக்கு. காவிரிக் கரையில் பிறந்தேன். இன்னிக்கு கூவத்தோட கரையில் வாழறேன்.

○

அவள் சொல்லி நிறுத்தினாள். நான் அவள் மேல் கொண்ட அனுதாபத்தைப் பரிசீலிக்க விரும்பினேன்.

“அவ்வளவுதானா?” என்று கேட்டேன்.

“அவ்வளவுதான். போன மாசம் தற்செயலா ஒரு நாள் என்னோட முதல் காதலரை இங்கே கண்டேன். அவர் அழுதார். ‘இந்த உன்னோட நிலைமைக்கு யார் காரணம் தெரியுமா?’ ன்னார். ‘விதிதான்’னேன். ‘இல்லவே இல்லை. பணத்

தாசை பிடிச்ச உன் அண்ணன்தான் காரணம். அவன் ஆசைக்கு உன் அழகை மூலதனமாக்கிக்கிட்டான். என் கிட்டேயே தரகு பேசினான். ஒரு அண்ணன் செய்யக் கூடாத காரியத்தை அவன் செஞ்சான். அந்த ஆத்திரத்தில்தான் நான் உன்னை தவறாப் பேசிட்டேன். ஆனா, என் அன்பு இன்னும் அழியலேன்னு புலம்பினார். அவர் சொன்னதை நான் வீட்டை விட்டு புறப்படும் போதே புரிஞ்சுக்கிட்டுதான் வந்தேன். ஆனாலும், நான் என் அண்ணனைச் சபிக்கத் தயாராயில்லை. சமுதாயமே இப்படி ஆயிடுச்சு. கள்ளைக் குடிச்சிட்டுக் கலயத்தைப் போட்டு உடைக்கிற கதைதான். என் அண்ணனைப் போலப் பணக்காரங்களும் இந்தச் சமுதாயத்தோட மேல் தட்டில இருக்கிறாங்க. விவேகமில்லாத பேதையான என்னைப் போல வஞ்சிக்கப்பட்டவங்களும் இருக்கிறோம்.”

எனக்குச் சர்வாங்கமும் கூசியது. என்ன கொடுமை! என்ன கயமை! அனுதாபத்திற்குரிய பேதைகளின் சாபம் இந்தச் சமுதாயத்தைச் சுட்டெரிக்கக் கூடாதா? நரம்பெல்லாம் துடித்தது.

அவள் என்னைப் பார்த்தாள். அவள் உதடுகள் தேம்பின.

“என் அன்பு மிக்க சகோதரா. நான் இதுக்கு மேல ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லக் கூடாதுன்னே கட்டுப்படுத்தி வைக்கிறேன். உங்க இதயத்துல உதிரம் சொரிய வைக்கக் கூடாதுன்னே நினைக்கிறேன். ஆனா, முடியலே. சொன்னது சொல்லியாச்சு. இதையும் சொல்லிடறேன். இல்லன்னா என் மனசு ஆறாது. என்னோட அற்புதமான அந்த அண்ணன் வேற யாருமில்ல. உங்களோட அந்த நண்பர்தான்.”

ஜன நேசனின்
பசித்தமும் சிசுக்கள்

காப்பகத்தில் கதறும் மழலை
அரவணைக்கும் அன்னை விரல்கள்
தட்டச்சில் தடுமாறும்!

தூரத்தில் களையெடுக்கும் தாய்
கிளைத்தாளியில் பசித்தமும் சிசு...
மரமாட்டிப் பாடும் குயில்...!

அசோகமித்திரன்

கடிதம் 2

சென்னை-17
12-5-1993

அன்புடையீர்,

மே 1993 இதழ் கவிதாசரண் மிகவும் பயனுள்ள சிறப்பான இதழ். மிக்க நன்றி.

சகுனம் ஒரு புதிர் தான். ஒரு கண்ணோட்டத்தில் சிறிதும் பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாதது. ஆனால் காலம் காலமாகப் பல்வேறு கலாச்சாரங்களில் இது நீடித்து வந்திருக்கிறது. மகத்தான இலக்கியங்கள் சகுனங்களைத் திருப்பு முனையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் தற்கால நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றை எளிதாக விளக்கிவிட முடியும். பெரியார் வாசகப் பலகை கழன்று விழுந்தது ஒரு நிகழ்ச்சி. நன்கு வலுவாகக் கட்டித் தொங்கவிடப் பட்டிருந்தால் இது நேர்ந்திருக்காது. ஆதலால் நாம் இவற்றைப் பெரிய சூசகமாகக் கொள்ள வேண்டியதில்லை.

உலக இலக்கியம், 'கிளாசிகல்' மொழி போன்ற சொற்கள் பல தருணங்களில் சிறப்புச் சொற்களாகப் பயன் படுத்தப் படுகின்றன. அவற்றுக்கு உரிய பொருளில் அல்ல. இது விரும்பத்தக்கதல்ல என்றாலும் பெரிதும் நிகழ்கிறது. மொழிகள் ஆதிக்கத்திற்கு இன நலனைக் காட்டிலும் ஆட்சி (அல்லது) அதிகாரம் யாரிடம் இருந்தது என்பதே முக்கியக் காரணம். நாம் ஆங்கிலத்தைப் பரவலாகப் பயன் படுத்துவதே 200 ஆண்டு அரசு நிலவரத்தால்தான்.

என் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

அசோகமித்திரன்.

புரிதல் 2

மொழி ஆதிக்கத்திற்கான காரணம் பற்றி மூத்த எழுத்தாளர் திரு அசோகமித்திரன் அவர்கள் சொல்வது உண்மையே. ஆங்கிலம் ஆதிக்கம் பெற்றதற்கு அன்னிய ஆட்சியே காரணம். அந்த ஆட்சி முடிந்தும் கூட அதன் ஆதிக்கம் நீள்வதற்கு ஆங்

கிலத்தின் சர்வதேச செலாவணி காரணமாகிறது. அதைப் போலவே சம்ஸ்கிருத ஆதிக்கத்திற்கு மன்னராட்சிக் காலத்தில், அரச குலத்தில் பிறமொழிப் பெண்ணெடுப்பும் பெண்கவர்தலும் காரணமாய் இருந்துள்ளன. தமிழ் மன்னர்கள்-பல்லவர், சாளுக்கியர், தெலுங்கர் போன்ற மன்னர்களோடு உறவு கொண்டிருந்தனர். இம் மன்னர்கள் சம்ஸ்கிருதச் சார்புள்ளவர்கள். பிராமணர்களை ராஜகுருக்களாகவும் கொண்டிருந்தவர்கள். குருவின் மந்திர மொழிக்கு மன்னனின் அங்கீகாரமும், மன்னனின் ஆணைக்கு மக்களின் ஆட்படலுமாக சம்ஸ்கிருதம் ராஜமரியாதை பெற்றதென அறிகிறோம்.

பிராமணர்கள் நேரடியாகத் தென்னாட்டில் ஆட்சி செய்த தில்லை. ஆகவே, சம்ஸ்கிருதத்துக்கான அந்தஸ்து சலுகையால் பெற்றதாகலாம்; சாதுரியத்தால் வென்றதாகலாம்.

மன்னராட்சி முடியு முன்பே, சம்ஸ்கிருதத்தின் செலாவணி பற்றிய சர்ச்சைக்கே இடமில்லாமல் அது பேச்சு மொழி என்னும் அந்தஸ்தை விலக்கிக் கொண்டுவிட்டது.

ஆயினும், தென்னாட்டில்- குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் சம்ஸ்கிருதத்தின் ஆதிக்கம் பிராமணர்களால் உணர்த்தப்படுகிறது. லத்தின் மொழியிலிருந்து இன்றைய இத்தாலிய மொழியும், கிரேக்கத்திலிருந்து இன்றைய கிரீஸின் மொழியும் பெறப்பட்டதுபோல், சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து மட்டுமே பெறப்பட்டதாகத் தங்கள் பிராமண மொழியை உருவாக்கிக் கொள்ளத் தவறிவிட்டதால்தான் தமிழின் மேல் சம்ஸ்கிருதத்தின் ஆதிக்கத்தை இன வழி ஆதிக்கமாக அல்லாமல்- வைதிக மத வழி ஆதிக்கமாக நிலை நிறுத்த முயல்வதாகப் படுகிறது.

திராவிடர்களின் 'அய்யனார்- அம்மன்' வழிபடு மொழியாக இன்று வரை சம்ஸ்கிருதம் இருக்கவில்லை.

வட இந்திய மொழிகளும் கலாச்சாரமும் கூடப் பேரளவு பெர்சிய- அரேபியக் கூறுகளையே கொண்டுள்ளன. அவற்றை இந்தியப் படுத்துவதாக, இந்தி முதலான மொழிகளில் சம்ஸ்கிருதம் ஏற்றப்படுகிறது. இந்தியத் தன்மை என்பது உண்மையில் இந்து மதத் தன்மையாக வேடமிட்டு, அன்னியத் தாக்கத்தால் நம்மிடையே முளைவிட்டிருந்த சகவாழ்வுக்கான சகிப்புத் தன்மையைத் தகர்க்கிறது. அதன் வெளிப்பாடே பாபர் மசூதி இடிப்பு. வைதிக இந்து மதம் தனிமனிதக் கடைத் தேற்றலையே முன் வைக்கிறது.

முத்தவர்கள் இது பற்றித் தங்கள் ஆய்வை வெளியிட்டால் மொழிச் சீர்மையுள்ள சகவாழ்வுக்கு உதவியாயிருக்கும். ஃ

மனித நேய அடிநாதம்- ஹைகூ

ஏறல்லை ச. முத்து

“வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன் என்கிற வள்ளலார் கருணை சென் பௌத்த முனிவரிடமும் உண்டு.

அழகுகள் தேடிச் சென்ற கண்களைச் சுட்டது புல்வெளியில்... புகையும்

சிகரெட் (ஹைகூ கவிதைகள்)

பூஞ்செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுகிறாள் பூட்ஸ் கால்களால். புற்களை மீதித்துக் கொண்டு (நட்சத்திர விழிகள்)

கால்களிடையே மீதிபடும் பூக்கள். அண்ணாந்து பார்த்தேன் நாளைய மொக்குகள் (இலையுதிர்காலம் நிரந்தரமல்ல மூலையில் கிடத்தப்பட்டது வெனின் சிலை காலடிப் புல்லும் கறுவிக் கேட்டது

நியமா புகூட்டஸ்? (சபமங்களா, மார்ச் 1992)

இவ்வாறெல்லாம் அற்பப் புல்லிடம் காட்டும் தயாபர உள்ளம் காலடிச் சுவடுகளின் மீதும் படிக்கிறது; பதிகிறது.

நீண்ட கோட்டப் பகல் கடல் மணலில் கோலங்கள் நம் சோம்பிய காலடிச் சுவடுகள் என்கிற ஷிகியின் ஹைகூ,

நடுப்பகல் சுடுமணல் பாவம் என் சுவடுகள் (புல்லின் நுனியில் பனித்துளி)

என்று கவிஞர் அறிவுமதியிடம் நேரடித் தாக்குதல் ஏற்படுத்தி யதுபோலும்!

பார்த்துச் செல்லுங்கள் பாதையெங்கும் அவள் சுவடுகள் (தீயின் பிணம்)

என்று இளங்கவிஞர் இதயகீதா காதலுக்கு ஏங்குவதும்,

தனிமையில் வாடும் பாதங்கள் கைவிட்ட சுவடுகள் (கணையாழி, மார்ச் 1991)

என்று எஸ். செந்தில்குமார் எனும் வாசகர் இரங்குவதும் ஒருவகையில் தாள் வணங்கும் பண்பாடாக மிளிர்கிறது. எனினும் இது போன்று 'பாவம்' என்று வருந்தும் ஹைகூக்கள் பலவற்றுள் ஒன்றிரண்டினை இத்துடன் சுட்டிக் காட்டலாம். நதியில் உதிரும் சருகு மழை பாவம்.. கோடை

(ஹைகூ கவிதைகள்)

நடுக்கடல் கொடும் புயல் பாவம்... அலைகள் (எவரப்படிசுங்கள்)

இவ்விதம் அஃறிணைப் பொருட்களிடம் அன்பொழுகப் பார்வை செலுத்தும் ஹைகூ வாளர்கள் பனித்துளி, முட்டைகளிடத்தும் இறக்கம் காட்டுகின்றனர்.

மயங்கிச் செல்லும் வெட்டுக்

கிளியே
கவனம்... துள்ளி உடைத்து
விடாதே
பனித்துளி முத்துக்களை
என்பது ஜப்பானியக் கவிமுனி
இஸ்ஸா விடும் எச்சரிக்கை.

உயிர்களிடம் அன்பு

அறுவடை செய்பவர்களே
அந்தச் செடிகளை
விட்டுவிடுங்கள்
காடை முட்டைகள்
(ஹைசு கவிதைகள்)
என்பது கவிஞர் மித்ராவின
ஹைசு. இவையே அடிநாதமாக்
கியது போலிமூந்த 'முட்டை'
ஹைசுக்களும் பலவுண்டு
தமிழில்.

ஆடே
தீன்பதை நிறுத்து
இலையில் வண்ணத்துப் பூச்சி
முட்டைகள்
(இன்னும் மக்கள்)
—என்பது கோ.மோகன்ராஜ்
எழுதிய ஹைசு.

வண்ணத்துப் பூச்சி மீது
'சென்' பௌத்த முனிவர்
பாய்ச்சிய இரக்கம் தமிழ்க் கவி
ஞரிடமும் ஒட்டிக் கொண்டது.
அழகிய வண்ணத்துப் பூச்சிகளே
ஊசியிலை நுனிகள்

கவனம்..கவனம்
சூறைக்காற்று
—ஷுசென் என்பவரது கருணா
கர ஹைசு இது.
விரல்களே மெல்ல..மெல்ல..
பூவோடு பூவோடு
வண்ணத்துப் பூச்சி

(தீயின் பிணம்)
என்கிறார் இதய கீதா. அவ்
வாறே காற்றின் செயலை நளி
னமாகக் கடிவதும், அதன் குறு
மழலை வினையாட்டைக்
கண்டு ரசிப்பதும் ஆனந்திப்ப
தும் பெருங்கவிஞர்களின் இலக்

கியப் பண்பாக விளங்கியது.
தென்றலின் கீற்றைச் சைசல
வென்றிடச்
செய்து வரும் காற்றே
என்பான் பாரதி.

"எழுதிய தானை நீ ஏன்
கிளப்பினை?" என்று
கேட்டேன்!
"புழுதியைத் துடைத்தேன்"
என்றாய்
மீண்டும் நீ புணர்ந்தாய்
என்னை!"

என்று காற்றோடு கலந்துரை
யாடுவார் பாரதிதாசன்.

இதே நிலை தயாபர உள்
ளத்துடன் காற்றுக்குவிடும்
மெல்லிய எச்சரிக்கையாயிற்று
ஹைசு கவிஞரிடம்.

பாறைமேல் உதிர்ந்த பூ
காற்றே கவனம்!..கவனம்!
பக்கத்தில் அருவிப் பள்ளம்
(ஹைசு கவிதைகள்)

அந்தப் பழுத்த இலையில்
இரண்டு எறுப்புக்கள்
காற்றே! மெல்ல மெல்ல
(புல்லின் நுனியில் பனாத்துளி)

புழுதி கிளப்பும்
காற்றே! அமைதியாய் இரு
பனியில் குளித்த பூக்கள்
(சிறுகொண் சுவடுகள்)

இனி பூக்களின் வலி
பொறுக்கமாட்டாமல் பாடிவு
காட்டும் ஹைசுக்கள் சில:

அணிலே நகங்களை வெட்டு
பூவின் முகங்களில்
காயங்கள்
(ஹைசு கவிதைகள்)

மரங்கொத்தி!
மெல்ல... மெல்ல
என் பூக்களுக்கு வலிக்கும்
(சொந்த தேசத்து அகதிகள்)

அதே மரங்கொத்தியிடம்
சினேகம் காட்டும் ஹைசு இது.
மரங்கொத்தி! மரங்கொத்தி!

சிறகுகள் பத்திரம்[
குறி பார்க்கும் கல்
(சிறகுகளின் சுவடுகள்)

இங்ஙனம் பறவையினங்களிடம்
அன்பு காட்டும் சில ஹைகூக்
கள் இவை:

சிட்டே! கூடு கட்ட
அனுமதிக்க மாட்டேன்
அறைக்குள் மின்விசிறி
(ஹைகூ கவிதைகள்)

மனிதனே
அறுவடையைத் தள்ளிப்போடு
பறவைகள் பசியாறட்டும்
(தீயின் பிணம்)

புறாவை அப்புறம்பறக்கவிடலாம்
வானெங்கும்
உழுசூள்
(சூரியச் செதில்கள்)

இங்ஙனம் "காக்கை குருவி எங்
கள் சாதி" என்ற கருணாகர
நெஞ்சம் கொண்ட ஹைகூ
கவிஞர்கள் சிற்றுயிர்களிடத்
தும் அன்பு வேணும் என்கிற
மனோ நிலையை வளர்த்துக்
கொண்டுள்ளனர்.

எனக்கு நல்ல காலம் வரும்போது
ஈக்களே! வீருந்திற்கு
உங்களையும் அழைப்பேன்

என்று ஆறுதல் கூறுகிறார்
இஸ்ஸா. வறுமையிலும் வள்
ளண்மை கொண்ட ஜப்பானி
யச் சித்தர் இவர்.

ஓடி வந்த பல்லி
உடன் நின்று தலை தூக்கும்
பாவம்..அந்த ஈ
(காற்றின் கைகள்)

பறக்கப் பயின்ற பொழுதே
பல்லியின் வாயில்
பாவம் . ஈசல்
(இன்னும் மக்கள்)

தான் மின்னிய வலையில்
செத்துக் கிடக்கும் சிலந்தி
பறந்து மகிழும் ஈக்கள்
(சிறகுகளின் சுவடுகள்)

ஈக்களின் மகிழ்ச்சி இருக்
கட்டும். ஏறும்புகள் பாவம்
இல்லையா?

தூங்கும் போது எதற்குத்
தொந்தரவு
இரு..இரு..மெல்ல எடுத்து
விடுகிறேன்

கடித்த ஏறும்பே
(புல்லின் நுனியில் பனித்துளி)
அறிவுமதியின் இந்த ஹைகூ

மனநிலை நெல்லை சு. முத்து
வின் இரண்டொரு ஹைகூக்
களில் வேறு மாதிரி இடம்
பெறுகின்றன.

என் தோலைக் கடித்துக்
குதறாதே..ஏறும்பே—நான்
குளிக் கவித்தை
(வைரப்படிசங்கள்)

என்றும்,
முட்டைப் பூச்சியே
அவன் ரத்தம் வேண்டாம்
புற்று நோயாளி
(வைரப்படிசங்கள்)

என்றும் வரும் ஹைகூக்களில்
மூன்றாவது அடி விடுவிக்கும்
புதிர் ஹைகூ யாப்பிலக்க
ணத்தை ஒட்டியே கருணை
வழிகிறது.

என்ன இருந்தாலும் இரை
தேடி அலையும் ஏறும்புகள்
தமிழ் ஹைகூக்களில் விரும்பியே
வடம் பிடிக்கின்றன.

பூவை விட்டு இறங்காதே
இறக்கை முறிந்த வண்ணத்துப்
பூச்சியே
உணக்காக ஏறும்புகள்
(புல்லின் நுனியில் பனித்துளி)

பறவைகள் சாகும் வரை
காத்திருக்கின்றன
ஏறும்புகள்
(நட்சத்திர விழிகள்)

இத்தகைய சில ஹைகூக்களில்
கழிவிரக்கம் மேலும்போது

24

ஹைகூ தடம் புரண்டு போக வாய்ப்பிருக்கிறது.

இனிப்பாகத்தான் இருக்கம் தேன் மெல்ல, மெல்ல, வண்டே! ரோஜா செடியில் முட்டைகள் (சிறகுகளின் சுவடுகள்)

இங்ஙனமெல்லாம் உயிரினங்கள் மேல் தயை கூர்ந்தருளும் கவிஞர்கள் கொல்லாமை குறித்து எடுத்தாண்ட ஹைகூக்கள் என்னவோ ஒரே மாதிரியே அமைந்தும் விட்டன.

கால தாமதமாகவே வரட்டும் காத்திருப்பாள்.. உண்மைதான் தண்டவாளத்தில் நத்தை (புல்லின் நுனியில் பனித்துளி)

கவிஞர் அறிவுமதியின் இரக்க சிந்தை இன்னொரு கவிஞரிடம் இப்படி.

அந்தச் சாலையில் போக்குவரத்தை நிறுத்துங்கள் பாவம்..எத்தனை நத்தைகள் (ஹைகூ கவதைகள்)

நத்தைகளிடமட்டுமல்ல, பட்டுப் பூச்சிகளிடத்தும் பச்சாதாபம் கொள்ளும் ஹைகூக்கள் உண்டு.

இறப்பிலா மகிழ்ச்சி வரும் மாணிடர்க்கு? பாவம், புழுக்கள் பட்டிலே நெய்த உடை (காற்றின் கைகள்)

கவிஞர் அமுதபாரதியின் கைகூ வெவ்வேறு விதமாகப் பரிமளிக்கின்றன பிந்திய ஹைகூக்களில் வேறு ஆடை அணிந்து

கொள்ளலாம் சுதந்திரம் கிடைக்கட்டும் பட்டுப் பூச்சிகளுக்கு (சூரியச் செதில்கள்)

“பட்டுப் புழுக்களின் சவ உள்வலத்தில் பட்டாடையுடன் போனது என் உடம்பு” (இன்னும் மக்கள்)

கொல்லாமை போற்றும் ஹைகூ கவிஞர்கள் உயர்த்தியாகம் செய்யவும் தயங்குவதில்லை. ஏனெனில் ஒன்றின் இறப்பு மற்றொன்றிற்கு பயன் தருமானால் அதனை இவர்கள் வரவேற்பதில் வியப்பில்லை.

“செத்துத் தொலை வயலுக்கு உரம் மறுபிறவி” (வைரப்படிக்கங்கள்)

நெல்லை சு. முத்துவின் ஹைகூ சிந்தனை! “நீழல் தந்த இலை சருகு ஆகியும் எரு” (தீவின் தாகம்)

என்றொரு கருத்தோட்டமும் தமிழ் ஹைகூவில் ஏற்கனவே நிகழ்ந்துள்ளது.

“காற்றைப் பெருக்கிவிடும் தென்னங் கீற்றுகள் காய்ந்தாலும் தரை பெருக்கும் துடைப்பம்” (காற்றின் கைகள்)

கவிஞர் அமுத பாரதியின் மோனத் தியாகநிலை ஹைகூ இது.

“மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்து மண்ணுக்கே உரமான இலை என் உடம்பு” (கவிதாசரண் மே 1992)

இங்ஙனம் தன்னலமற்ற பொருட்கள் ஹைகூவில் இயல்பாகவே கரு மையமாகி விடுவதுண்டு.

“சேர்ந்தே சாம்பலானது இறந்த உடலைப் போர்த்தி எரிந்த விறகு” (கவிதாசரண் மே 1992)

கவிஞர் ந. க. துறைவனின் ஹைகூ இது.

“சாம்பலாகும் மரணத்திலும் அதற்கு சந்தோஷம்

அடுப்பில் எரியும் விநகு''

(சிறதகனின் சுவடுகள்)

—கவிஞர் துறவியின் ஹைகூ இது.

பிறர் நலம் கருதீத் தன் னையே அழித்துக் கொள்வ தற்கு தீக்குச்சியும் மெழுகுவர்த் தியும் சிறந்த எடுத்துக் காட்டு கள்.

''ஊரை எரிக்கும் உலகை அழிக்கும்

தீக்குச்சி முகலில் தன்னைத் தீய்த்துக்

கொள்கிறது.

(நட்சத்திர விழிகள்)

—கவிஞர் கழனிபூரனின் ஹைகூ இது:

''காசால் எரிந்தழிந்தார்கள் தீக்குச்சிக்காக

ஓ. சிவகாசித் தீக்குச்சிகள்''

(தீவின் தாகம்)

என்ற ஹைகூவினும்,

''தீப்பெட்டி திறந்தால்

பிஞ்சு விரல்கள்''

(கணையாழி மார்ச் 1991)

என்னும் ஸ்ரீகுமாரனின் ஹைகூ நேர்த்தியான வெளிப்பாடு.

இங்ஙனம் சுயநலம் மறந் தோர் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் தம் கடன் புரியத் தவறுவ தில்லை.

''திருடன் விட்டுச் சென்று விட்டான்

ஜன்னல் வழியாக நிலா''

இதனை எழுதிய ரியோகன் என்கிற சென் மத குரு,

''பாவம் இந்த நிலாவையும்

அவனுக்குத் தரமுடிந்தால் எவ் வளவு நன்றாக இருக்கும்''

என்று இரங்கினாராம்.

''மதியக் காக்கையே மன்னித்துவிடு வேறு அலுவலகத்தில்

நாளை நான்''

(சூரியச் செதில்கள்)

அவை நாயகனின் பிரிவு உபசார ஹைகூ இது.

''சாரல் அடிக்கிறது ஜன்னலைச் சாத்தும் போது

மரக்கிளையில் நனைந்தபடி குருவி''

(இலையுதிர்காலம்நிரந்தரமல்ல என்பது ஒரு தயாபர ஹைகூ.

''யாராவது குடை பிடியுங்களேன்

மழையில் நனைகிறதே சோளக் காட்டுப் பொம்மை''

(நட்சத்திர விழிகள்)

—கழனிபூரனின் இக் கருணை நெஞ்சம்,

''வண்ணத்துப் பூச்சி மழையில் நனைகிறது

ஐயோ வர்ணங்கள்''

(கணையாழி மார்ச் 19 91

என்று நா. விச்வநாதனிடமும் ஆதங்கமாக வெளிப்படக்

காணலாம்.

''மாக்கோலம் சிதைந்தாலும்

நிரம்பி வழிகிறது

எறும்பின் வீடு''

(சூரியச்செதில்கள்)

என்றும்,

''கலை கலைக்காகவா?

எறும்புகள் தின்னும்

கிராயத்துக் கோலம்''

(ஹைகூ கவிதைகள்)

என்றும் வெளிவந்த ஈகை ஹைகூக்களின் ஒரு போக்கான

தனமை, மாலனின் கணையாழி (மார்ச் 1991) ஹைகூவிலும்

ஐயையோடுகின்றதே.

''மாமிக்குக் கோலம்

எறும்புக்குச் சோறு

காருக்கோ அது பாதை''

தவிர இம்மாதிரியான

படிம அடுக்கல்கள் ஏற்கெனவே

தமிழ் ஹைகூக்களிலும் பயின்று

வந்துள்ளன. சான்றாக,

26

“பாம்புக்கு வீடு
மனிதர்களுக்குக் கோயில்
புற்று”

அழகமைதியுடன் உயிர்க்க
கருணையும் தொக்கி நிற்கும்
ஹைகூக்கள் ஆடம்பரமற்றவை.

“ஆலய மணி மீது
ஓய்ந்து உறங்குகிறது
வண்ணத்துப் பூச்சி”

—ஜப்பானியக்கவி பூசன் எழு
திய இந்த ஹைகூவில் மணி
யோசைக்குப் பிறகு நிம்மதி
யாக உறக்கம் கொள்ளும் வண்
ணத்துப் பூச்சி இயல்பான
பதிவு. அவ்வாறே ஆலயமணியின்
ஓலி கேட்டு பூஜைக்குத்
தயாராகிறது அர்ச்சனைப்பூ-
ஹியக் கவிஞர் அமுதபாரதியின்
நேரிய ஹைகூ இது:

“கோயில் மணிநாதம்
கிண்ணெனப் பரவிச் செல்கிறது
உறக்கம் துறக்கும் மலர்”

(காற்றின் கைகள்)

ஆயின் இங்ஙனம் தந்திக் கம்பி
களில், கொடிக்கயிற்றில் விச்
ராந்தியாய் அமர்ந்திருக்கும்
பறவைகள், வண்டினங்களைக்
கலைத்துவிடக்கூடாது என்கிற
கழிவரக்கம் கவிஞர் சிலரிடம்
உண்டு.

“நெல் அறுக்கும் கூலிகள்
வேக வேகமாய் ரயில்
ஜாக்கிரதையாய்...

தந்திக்கம்பியில் குரவிகள்”
(புல்லின் நுனியில் பனித்துளி)
—என்பார் அறிவுமதி.

“துணிகளைப் பிறகு
காயப் போடலாம்
கொடிக்கயிற்றில் தும்பிகள்”
(ஹைகூ கவிதைகள்)

—மித்ராவின் ஹைகூ இது.

இவ்வகை கருணாகர
வெளிப்பாடுகள் மட்டுமின்றி
நிதானமான நிகழ்வு வர்ண

னைகளும் ஹைகூ சிறப்பம்சம்.

“தொலை பேசிக் கம்பிகளில்
செய்தி அருவி
செவிடாய் குந்தி இருக்கும்
குருவி”

(சிற்பி, சுபமங்களா, மார்ச் '92)

“தந்திக் கம்பிகளில்
தேன் சிட்டுகள்
பாஷை மட்டும் மாறியபடி”
(சூர்யராஜன்-செந்தூரம் பிப்ர
வரி - மார்ச் 1992)

தவிர சாதாரண நடைமுறைச்
சம்பவங்களே ஹைகூவாதல்
நன்று. அதற்காகவே ஒரே
மாதிரியான கருத்தோட்டம்
ஹைகூவில் பலவீனமாகும்.

“வெள்ளையடிக்க வேண்டாம்
விடுமுறைக்குத் திரும்பும்வரை
குழந்தைகள் கிறுக்கல்கள்”
(புல்லின் நுனியில் பனித்துளி)
என்பதில் அறிவுமதி ஊட்டிய
தாக்கத்தைக் கவனியுங்கள்.

“வெள்ளையடித்த சுவர்
மேலும் அழகாய்
குழந்தைகள் கிறுக்கல்கள்”
(திவின்தாகம்)

“குழந்தையின் கிறுக்கல் ரசித்து
பெருமையில் திளைக்கும் தாய்
மூலையில் ரவிவர்மா ஓவியம்”
(சிறகுகளின் சுவடுகள்)

ஆயினும் கொஞ்சம் மாறு
பட்ட ஃபிபிதௌஸ் ராஜதமா
ரனின் மூன்றடிக் கவிதையில்
ஹைகூ உள்ளது.

“பக்கத்து வீட்டில்
வெள்ளை யடித்தார்கள்
தன்னிறம் இழந்ததென் வீடு”
(கணையாழி, மார்ச், 1991)

ஜப்பானிய ஹைகூ அறி
முக ரீதியில் இறக்குமதிச்
சரக்கு போலத் தோன்றினா
லும் அதன் மொழி மரபு, கருத்
தோட்டம், வெளிப்பாட்டு
உத்தி, சொல் நேர்த்தி, முரண்

சிந்தனையோட்டம், விடுகதைப் பண்பு, பழமொழித் திறம் இவற்றுடன் அதன் ஆத்மாவையும் வெகு சுலபமாகக் கண்டு கொள்ள வேண்டும்.

ஹைகூவின் நிலைத்தன்மை அதன் தத்துவ வெளியீட்டுக் காக மட்டுமில்லை! அழகியல், ஆன்மீக உணர்வுத் தெறிப்புக் காகவுமே என்றுரைக்க வேண்டும். தமிழிலும் காலத்தை வெல்லும் ஹைகூ படைக்க இயற்கைப் பதார்த்தங்களை வெறுமன்ன ரசித்தால் மட்டும் போதாது. அவ்வாறே ஜீவகாருண்யம் என்றெண்ணி ஒரே மாதிரியான ஆரக்க சுபாவமும் வெளிப்படுத்தக் கூடாது.

“சமாதானப் புறாவை
வானில் வீச
கையிலே தந்தால்
அவரோ
'புறா ரோஸ்ட்
ரொம்பப் பிடிக்கு' மென்றார்”

(புதுக்கழதை)

கவிஞர் கனி வண்ணனின் 'சமாதானப்புறா' இது.

சமீபத்தில் பிரிட்டிசு வானொலி கழகத்தின் (B.B.C) 'தமிழோசை'யினால் 1993ம் ஆண்டின் 'இளங்கவிஞராகத் தேர்வு பெற்றுள்ள அவை நாயகனின் 'சூரியச் செதில்களில் ஒரு ஹைகூ இது:—

“ஆராய்ச்சி மணி அடித்த
மாடுகள்
அரண்மனைத் தட்டில்
பிரியாணி”

இத்தகைய உயிர்க் கருணை தமிழ் ஹைகூக்களில் ஆழப் பதிந்துவிட்டதை உணரலாம்.

“உயிர்களைக் கொல்வது
பாவம்
உபதேசிப்பவர் தினம்
புசிப்பதோ

தேனும் பாலும்”
(இலையுதிர்காலம் நிரந்தரமல்ல என்றும்,

“கனவில் வந்து முத்தம் தந்தது நான் வளர்த்த செம்மறி ஆடு நேற்று பகரீத்”
(நட்சத்திர விழிகள்)

“புல் தின்னும்”
ஆடு
கசாப்புக் கடைமுன்”
(கவிப்ரியா, கணையாழி-மார்ச் 1991)

என்றும் ஒற்றையடித் தடம் பற்றாமல் ஜீவகாருண்யத்திற்கு அப்பாலும் ஹைகூக்கள் முகிழ்த்திட வேண்டும்,

உயிர் வதையினை ஏளனமாகக் கண்டிக்கும் அல்லது அறிவிக்கும் சிந்தனை கவியரசர் கண்ணதாசனின் திரைப் பாடலொன்றினை நினைவூட்டுகிறது.

“மந்தையில் மேயும் வெள்ளாடு சந்தைக்கு வந்த சாப்பாடு”

(தட்டுங்கள் திறக்கப்படும்)
கண்ணதாசனின் ஹைகூ இதுதானோ?

சென்ற இதழ் அறிவிப்பு தவறு தலாக இடம் பெற்றுவிட்டது. வருந்துகிறோம்.

—இன்னும் சில இதழ்கள் தொடரும்

சுஜாதா

பங்களூர்,
24-5-'93.

கடிதம் 3

அன்புள்ள ஆசிரியருக்கு,

நீங்கள் அனுப்பிய கவிதாசரண் மே 1993 இதழ் கிடைக்கப் பெற்றேன். அதில் 'மொழி அகதிகள் பிடியில்' என்ற கட்டுரையில் என்னைப்பற்றி எழுதியிருந்ததைப் படித்தபோது அந்தக் கட்டுரையை எழுதியவர் என் மற்றொரு கட்டுரையை படித்திருக்க மாட்டார் எனத் தோன்றியது. முத்தாரம் இதழில் வந்து 'அறிவோம் சிந்திப்போம்' என்ற தனிப்புத்தகத்திலும் வெளிவந்துள்ளது.

அதன் பிரதி ஒன்றை உடன் இணைத்துள்ளேன். அதை தயை கூர்ந்து அந்தக் கட்டுரையாளரிடம் காட்டவும்.

இவ்வாறு பாரபட்சமான தலையங்கக் கட்டுரைகள் எழுதும் தங்கள் பத்திரிகையின் இதழ்களை எனக்கு இலவசமாக அனுப்ப வேண்டாம் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அன்புடன்,
சுஜாதா

பி. கு. 'வெட்டி வாழ்வு' என்ற கவிதையின் ஆசிரியருக்கு என் பாராட்டுகளைத் தெரிவியுங்கள்.

சுஜாதா.

புரிதல் 3

திரு சுஜாதா அவர்கள் அனுப்பிக் கொடுத்த 'அறிவோம் சிந்திப்போம்' கட்டுரை படித்தேன்.

'மொழி அகதிகள் பிடியில்' எழுதியவர் இதழாசிரியர்தான்.

அதை எழுதும் முன் அந்தக் கட்டுரையை படிக்கவில்லை தான். தாம் சொன்னது சரியாக விளங்கிக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதால்தான் இதை எழுதியுள்ளார். இதைப் படிக்க வாய்ப்பில்லாமல் போனமைக்காக பாரபட்சமான கட்டுரை எழுதும் இதழ்களை அனுப்ப வேண்டாம் என்று கோபிக்கக் கூடாது.

சுஜாதா அவர்கள் ஒரு தேர்ந்த விஞ்ஞானி. ஒரு முகப்பட்ட அறிவாளி. இப்படிப்பட்டவர்களின் கோபமும் பாராட்

டும் பல சமயங்களில் குழந்தை மனப்போக்காக அமைந்து விடுவது ஒன்றும் ஆச்சரியமான விஷயமல்ல. இல்லாமலா கோபித்துக் கொள்ளும் அந்தக் கணத்திலேயே பி.கு. போட்டு பாராட்டு சொல்லத் தோன்றுகிறது.

‘அறிவோம் சிந்திப்போம்’ கட்டுரையை அவர் அனுமதித்தால் நம் இதழில் மறு வெளியீடாகப் போடலாம். போட பிரியம்.

இந்தக் கட்டுரையைப் படிக்கும் போது ஒரே பிரமிப்பாகவும் பயமாகவும்தான் இருக்கிறது.

தம் கேள்வி அறிவு பூர்வமாக அணுகப்படவில்லை என்று சொல்லி, அறிவியல் முன்னேற்றத்தால் நூறு வருஷத்தில் உலகமே மாறிவிடும் சாத்தியக்கூறு இருக்கும்போது, “அடுத்த நூற்றாண்டில் தமிழ் இருக்காது என்று நான் சந்தேகப்படவில்லை. அந்தத் தமிழ் நமக்குப் புரியாது. தமிழ் என்ற பெயர் மட்டும் தான் மிச்சமிருந்து மற்றதெல்லாம் புது வார்த்தைகளாகிவிட்டால் நான் சொர்க்கத்தில் ஆச்சரியப்பட மாட்டேன்” என்று முடிக்கிறார்.

இத்தனை சூப்பர்சானிக் ஜெட் வேக அறிவியல் முன்பாய்ச்சலிலும் மனிதர் சொர்க்கம் போவதில் நிச்சயமாய் இருக்கிறார். வாழ்க! இதுதான் சுவாமி உயிர் மேல் மண்ணுக்குள்ள ஆட்சி.

ஒரு தேர்ந்த விஞ்ஞானியின் பார்வை ஒரு திசையையே பார்க்கிறது. மறுபக்கம் மறந்து போகிறது.

ஒரு விஞ்ஞானி தாய்ப் பூனை வெளியேற தன் வீட்டுக் கதவில் பெரிய துவாரமும் குட்டிப் பூனைக்குச் சின்னத் துவாரமும் போட்டாராமே. அதனால் அவர் நம்மைவிடக் கூர்மையற்றவர் என்று ஆகிவிடுமா என்ன? கூர்மையான புத்திசாலிதான். எதார்த்தம் மறந்தார், அவ்வளவுதான்.

அதுபோலவே சுஜாதா அவர்களும் இன்னொரு பக்கத்தை மறந்துவிடுகிறார் என்றே தோன்றுகிறது.

அறிவியலில் தோன்றும் புயல் வேக மாற்றங்கள் நகரங்களில், படித்த, பணக்கார வர்க்கத்திடையே நிகழக்கூடும். அறிவியல் நுகர் பொருள் சாதனங்கள் உலகின் மூலை முடுக்கெல்லாம் ஊடுருவி விடுவதாகவே கொண்டாலும் அறிவியல் பூர்வமான ஒருங்கிணைப்பும், முன் நடப்பும் சாத்தியமா என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். மேலும் மனிதனைத் தளைக்கும் அரசியல் சவச் சமையையும் நாம் மறந்துவிட முடியாது. இந்தியச் சுதந்திரம் என்பது ஏழை தன் இடுப்பு வேட்டியைக் கோவுணமாக்கிக் கொள்வதுதானே. அறிவியல் வளர்ச்சியில் முதன்மை பெற்று வெகு வேகமாய் நகரமயமாகிவரும் ஜப்பானில் கூட முற்றுமாய் நகரமயமாக இன்னும் பல ஆண்டு

கள் பிடிக்கும் என்கிறார்கள். அத்துடன் வயிற்றில் பசி இருக்கும்வரை- விவசாயம் தவிர்க்க முடியாதவரை- நூறு சத நகர்மய வாழ்க்கை அனுமதிக்கப்படமாட்டாது என்கிறார்கள்.

நம் உள்ளூர் சங்கதியைப் பார்க்கலாமே. 1974க்கு முன்னால் கரைவெளியில் (காவிரிப் படுகை) முப்போகம் சாகுபடி நடந்தது. இன்று ஒரு போகத்துக்கே திண்டாட்டம் வந்துவிட்டது. சென்ற ஆண்டு வரையில் சென்னையில் குடி நீருக்கான க்யூதான் நீண்டது. இந்த ஆண்டு க்யூவில் கொலையும் சேர்ந்து கொண்டது. இன்று உழவனும் தொழிலாளியும் அன்றாடக் கூலியும் குறைந்த பட்சம் தங்கள் உரிமைகளுக்காக கொடியாவது பிடிக்க முடிகிறது. சந்தைப் பொருளாதாரத்தில் தரித்திரன் இன்னும் பள்ளத்தில் தள்ளப்படுவதை மேட்டில் நிற்கிறவர்களே அனுதாபத்தோடு பார்க்கிறார்கள். இந்நிலையில், இந்நூற்றாண்டின் முடிவுக்குள்ளாகவே தன் தாகம் தணிக்கத் தண்ணீர் இன்றி, பசி வயிற்றைக் கிள்ள, நாக்கு மேல் அன்னத்தில் ஒட்டிக் கொள்ள, ஒருவரும் உதவாத நிலையில், “பசி, பசி” என்று முணுமுணுக்க தமிழ் மட்டும் தான் உதவப் போகிறதோ என்னவோ. இந்தக் காட்சியை மனக் கண்ணில் கொண்டு வரும் போது, சுஜாதா அவர்கள் காட்டும் அறிவியல் பிரமிப்புகளெல்லாம் வெறும் மந்திரக் கோல் சமாச்சாரம் ஆகின்றன.

ம.ந. ராமசாமி

கடிதம் 4

மைசூர்
15-5-'93.

பேரன்புடையீர், வணக்கம்.

'என் மதம் — ஒரு பரிசீலனை' கட்டுரைக்கான என் 'அபிப் ராயமாக (கருத்தாக) என் எண்ணங்களின் ஒரு பகுதியை மே 93 இதழில் வெளியிட்டு, வேறு ஒரு ஏட்டின் கருத்தைப் பதிலாகப் பிரசுரம் செய்திருக்கிறீர்கள். கதம்பமான ஒரு மலர் சரத்திலிருந்து ஒரு பூவைப் பிய்த்து எடுத்து, இது மணமற்ற மலர் என்று சொல்வது போல இருக்கிறது தங்கள் கூற்று. இச் செயல் என்னை இந்து மத வெறியன், பா. ஜ. க. அபிமானி என்பது போன்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துவதாகவும் அமைவதாக உள் ளது. சொல்வதானால் இச் செய்கை விஷமத்தனமானது. கடு மையான சொல் பிரயோகத்துக்காக மன்னிக்கவும். மலிலான பத்திரிகாசிரியரின் காரியம் அது.

இடதுசாரி அரசியல் இயக்கத்திடம் வெகுகாலம் நெருங்கி இருந்துவிட்டு, சமீபத்தில்தான் சோர்வடைந்து வெளியேறினேன். விடுதலை பெற்ற பறவையாகச் சுற்றித் திரியும் போது பல யதார்த்த உண்மைகள், இதுகாரும் பார்வையைவிட்டு மறைந்து இருந்தவை இப்போது வெளிச்சத்தோடு தெரிகின்றன. கொள்கை, கோட்பாடு, தத்துவம், சிந்தாந்தம் யாவும் நனிநபர்களைச் சுற்றியே திரிகின்றன. பதவிவெறி ஒன்றுதான் இந்த கொள்கை முதலானவற்றை இயக்குகின்றது.

இஸ்லாமியர் இல்லாத பாரத நாட்டை என்னால் கற்பனை கூடச் செய்ய முடியாது. உலகத்தில் நம் நாடு ஒரு குட்டி உலகம். உலகத்திலுள்ள அனைத்தும்- பிரச்சனைகள் உட்பட இங்கே உண்டு. விவரிக்க விரும்பவில்லை. இங்கு உலகில் வேறு எந்த ஒரு பகுதியிலும் காணாத வகையில் எல்லா மதத்தினரும், இனத்தினரும் இருக்கின்றனர். இப்படியான ஒரு நாட்டில் பிறந்ததற்காக நான் பெருமைப் படுகிறேன்.

காஷ்மீரில் இந்து கோவில்கள் இடிக்கப்படவில்லை என்றால் மெத்த மகிழ்ச்சி. பத்திரிகையில் செய்திகள் வந்தன, கோவில்கள் இடிக்கப்பட்டன என்று. தீவிரவாதிகளான முஸ்லிம்கள் கோவில்களை இடிக்கவில்லை, காஷ்மீர் முஸ்லிம் அல்லாதவர்களைத் துரத்தவில்லை, இந்துக்களோடு கூடிய காஷ்மீரையே அவர்கள் பாகிஸ்தானுடன் இணைக்க விரும்புகிறார்கள், அல்லது தனி நாடாகக் கேட்கிறார்கள் என்றால் அந்த மனப்பான்மை ஒரு வகையில் வெகுவாகப் பாராட்டுக்கு உரியது.

ஆனால், யதார்த்தம் வேறுவிதமாக இருக்கிறது. வேண்டாம். அது குறித்து நீண்டு நான் எழுத, அதைத் தாங்கள் குதற, வேண்டியே வேண்டாம். நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

அன்புடன்,
தங்கள்,

ம.ந. ராமசாமி

புரிதல் 4

எழுத்தாளர் திரு ம.ந. ராமசாமி அவர்களின் கோபத்தை பெரிதும் மதிக்கிறேன். பெரிதும் வருந்துகிறேன் 'என் சொல்' என்று 'ஏதுமில்லாவிட்டாலும், அவமதிப்பாக உணரப்பட்ட சின் நான் சமாதானம் கூறக்கூடாது. என் அனுபவக் குறைவு. அதற்குக் கிடைத்த வெளும்பிகளாக இருக்கட்டுமே 'விஷத்தனமானது', 'மலினமான பத்திரிகாசிரியரின் காரியம்' என்னும் சாடல்கள்.

போகட்டும். 'இவர் என் மண்ணைச் சேர்ந்தவர்' என்று மனசுள் ஒரு நெருக்கம் வளர்த்திருக்கிறேனே தவிர ஒருபோதும் குதறியதில்லை. அது என் இயல்பும் இல்லை. கட்டுவீறிப் பீறிட்ட அவர் கோபம், குதறும் விலங்கை என்னில் பெருத்திப் பார்க்கத் தூண்டி

யிருக்கிறது. இந்த விதமான வெளித்தள்ளல் அவரை மரியாதைப் படுத்துமோ என்னவோ. எனக்கது வருத்தம்தான். அவர் புண்பட்ட உணர்வுக்கு முன்னே இந்த வருத்தம் பெரிதில்லை. சொல்வதானால் அவர் தம்மை ஒரு கம்பீரமான இந்தியராகப் பிரகடனம் செய்து கொள்ள வாய்த்த சந்தர்ப்பத்துக்காக மகிழவும் தோன்றுகிறது.

இதற்கு இன்னொரு பக்கம் இருந்தாலும், இதை இப்படி முடிப்பது எனக்கு மிகுந்த மன நிறைவை அளிக்கிறது.

கடிதம் தொடர்கிறது...

அடுத்து, தங்கள் 'மொழி அகதிகள் பிடியில்' என்னும் தலையங்கம். அது எழுதியிருக்கப்பட வேண்டாம் என்பது என் தாழ்மையான கருத்து. படைப்பு இலக்கிய கர்த்தாக்கள் இப்படியான செயல்களில் இறங்கக் கூடாது. சொல்லப் போனால் (மன்னிக்கவும்) கட்டுரை 'நடும்சகத்தனத்தை' (நேரடி தமிழ் சொல் தெரியும்) வெளிப்படுத்துவதாக இருக்கிறது.

இலக்கியம், மொழி எனப் பிரித்து தமிழைப் பார்த்தால், ஒரு படைப்புக் கலைஞன் மொழிக்கு இரண்டாவது இடத்தைத்தான் தருவான். மொழி முதலிடம் வகிக்கும் போது, படைப்புத்திறன் மறைகிறது. மொழி வளர்வது இலக்கியத்தால்தானே தவிர, 'வாழ்க' என்னும் கூக்குரலால் அல்ல.

ஓர் இலக்கியம் குறித்து திறனாய்வு செய்யலாம். அந்த இலக்கியம் மொழிக்கு எந்த வகையில் கேடு விளைவிக்கிறது என்பதைத் தெரிவிக்கலாம். அப்படித் தெரிவிப்பதும் திறனாய்வாக இருக்கும். ஆனால் மொழியைக் காக்கப் புறப்படுகிறேன் என்று கூறி இலக்கியத்தை அணுகுவது அரசியல்வாதியின் செயல்.

'பாஷை' பற்றிக் கூறுகிறீர்கள். அது ஒரு காலத்தில் தாய்மையான 'பாடை'யாக இருந்து பண்டிதர்களால் இப்போது விடப் பட்டிருக்கிறது. 'எங்கள் தமிழ் மொழி, எங்கள் தமிழ் மொழி என்றென்றும் வாழியவே!' என்று மகாகவி கூறிய பின்னும் 'பாடை' தெருவோடு போய்க் கொண்டு தான் இருந்தது. மே 93 இதழ் 21 ம் பக்கத்தில் கே. ஜெகதீஷ் 'பாஷை' என்று இருமுறை கூறுகிறாரே, அது எதில் சேர்த்தி? ஆனாலும் சொல் நேர்த்தி எவ்வளவு அழகாக உள்ளது!

இலக்கியவாதி எழுதும் போது, ஓசைகள், ஒலிகள் அவனுடைய எழுத்தை இயக்குகின்றன. அப்போது அவசியம் 'அவஸ்யம்' ஆகிறது. அந்த வரியில் வரும் 'திருமணம்' என்

ஹும் சொல்லுக்குப் பதிலாக, 'கல்யாணம்' என்னும் வார்த்தையை சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளர் 'பிரயோகம்' செய்திருக்கலாம். செய்யவில்லை. எடுத்துவிட்டுப் பொருத்திப் பாருங்கள். 'சோபி'க்காது.

தங்கள் கருத்துக்கள் இவ்விதம் அருவெறுப்பான வகையில் திரும்புவதைக் காண வருத்தம்தான் ஏற்படுகிறது.

அன்புடன்,

தங்கள்,
ம.ந. ராமசாமி

புரிதல் தொடர்கிது...

கடிதத்தின் இரு பகுதிகளும் ஒரே அமர்வில் எழுதப்பட்டுள்ளன. முதல் பகுதியின் கோபம், இரண்டாம் பகுதியில் சற்று 'போதனையோடு கூடிய சிறுமைப் படுத்தலாக' வெளிப்படுகிறது.

இவரது சமச் சீர்மையைக் கெடுத்த கோபம், இவரிடம் நான் எதிர்பார்த்த 'நல்ல விமர்சகரை' விழுங்கிவிட்டது ஒர் இழப்புதான்.

'இந்தத் தலையங்கம் எழுதியிருக்கப்பட வேண்டாம்' என்கிறார். எள்ளல் தன்மையோடு இதைச் சொல்கிறார் என்பதற்கு 'மன்னிக்கவும்' போட்டு இவர் குறிக்கும் சொல்லே சாட்சி. சொல் கிடக்கட்டும். எனக்குச் சொல்லும் செய்தி போதும்.

இந்தக் கட்டுரை எழுதியமைக்காக நான் பெருமையே கொள்கிறேன். என்னை வெகுகாலமாகப் பாதித்துக்கொண்டிருக்கிற ஓர் உணர்வு பூர்வமான கருத்தைப்பற்றி, வெகு நிதானத்தோடும் கவனத்தோடும், நடுநிலை தவறாமல் அணுகியிருக்கிறேன்.

இக்கட்டுரை வெளிப்படுத்துவதாக திரு ம. ந. ரா. குறிப்பிடும் 'நபும்சுகத்தனத்தின்' அர்த்தத்தை 'க்ரியாவின் தமிழ் அகராதி'யில் தேட வைத்துவிட்டாரே. அதுதான் கட்டுரையின் மையக்கருத்து.

அதன் அர்த்தம் எனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் (தெரியாதவன் என்ன படைப்பிலக்கியவாதி?) என்று நினைக்கிறாரே, அதுதான் நான் சுட்டுகின்ற மொழி அகதித்தனம். கெட்ட வார்த்தையை வேற்று மொழியில் சொல்வது ஒரு நாகரிகம் என்பார் ஜெயகாந்தன். ஆனால் இவர் குற்ற வார்த்தையை சம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்லி வைக்கிறார். சம்ஸ்கிருதம் வேற்று மொழியாக உணரப்படுகிறது என்பதே கேள்வி.

கட்டுரையின் முதல் 14 வரிகளில் என் நிலை பற்றித் தெள்ளத் தெளிவாகச் சொல்லிவிட்டேன். அதன் பின்னும் என்னை ஏதோ 'வாழ்க' கூக்குரல் போடுகிறவனாகவோ, தமிழ்த் தூய்மைக்காகக் கொடி பிடிக்கும் அரசியல்வாதியாகவோ கற்பிப்பது நியாயமல்ல. அப்படியே கொடி பிடித்தலும் தப்பில்லை, என்னால் முடியவில்லை என்பது தவிர.

அரசியல்வாதியின் கையில் 'தமிழ் வாழ்க' என்பது கல்லறை வாசகமாகவும் 'இந்தி ஒழிக' என்பது கல்லெறி வாசகமாகவும் ஆகிவிட்டனவென்று நான் சுட்டியிருப்பதை வசதி கருதி மறந்துவிட்டு என்னை எடை போடுவது விமர்சனத்துக்கு அழகாகாது.

என்னைப் போன்றவர்கள் தமிழ் பற்றி பேசினால் அருவெறுப்பாகவும், மொழி அகதிகள் சிரக்கம்பம் செய்து சம்ஸ்கிருதம் பற்றி அல்லோலகல்லோலப் படுத்தினால் அது ஜென்ம சாபல்யமாகவும் இருக்குமானால், நான் என்ன செய்யட்டும்?

படைப்புக் கலைஞன் மொழிக்கு இரண்டாவது இடத்தைத் தருவான் என்கிறார். இங்கு மொழித் தூய்மை அல்லது மொழி வளம் பற்றி குறிக்கிறார் என்று கருதுகிறேன். நான் அப்படியேயார் அம்சம் பற்றிப் பிரித்துப் பேசவில்லை. தமிழிலேயே பிழைப்பு நடத்திக் கொண்டு தமிழை அடையாளம் தெரியாமல் சிதைப்பது பற்றிப் பேசியுள்ளேன். "மொழி முதலிடம் வகிக்கும்போது படைப்புத் திறன் மறைகிறது. மொழி வளர்வது இலக்கியத்தால்தான்," என்கிறார். அதாவது மொழிக்கு இரண்டாவது இடத்தைக் கொடுக்கும் படைப்புக் கலைஞனின் இலக்கியத்தால்தான் மொழி வளர்கிறது என்றாகிறது. இந்தத் தர்க்கம் எனக்கு விளங்காவிட்டாலும், 'வாழ்க' என்னும் கூக்குரலால்(!) மொழி வளராது என்பதை மறுக்கவே முடியாது.

'பாஷை' பற்றிக் கூறுகிறார். இவர் ஒரு கருத்தை எதிர் கொள்ள முன்னரே யூகிக்கத் தொடங்கி விடுகிறார். அந்நால் அந்தக் கருத்துக்கும் இவருடைய யூகத்திற்கும் இடைவெளி வந்துவிடுகிறது. 'பாஷை'யானது சொல்லாதவர் கூற்றாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட 'ஜர்னலிச நேர்த்தி' பற்றியும், வெகு அசட்டையாக இதுபோன்ற காரியங்கள் நிகழ்கின்றன என்பது பற்றியுமே குறிப்பிட்டேன். பாஷையைப் பயன்படுத்துவது பச்சைக் கேவலம் என்று என்னை சொல்லச் சொல்கிறாரா?

முதல் வகுப்பிலேயே 'புஷ்பம்' எனப் போதிக்கப்பட்டவன் நான். தொட்டில் பழக்கம். ஆகவே 'இது தமிழ், இது சம்ஸ்கிருதம்' என்று வித்தியாசம் பாராமல் எல்லாம் தமிழ் என்று மகிழ்ந்து பல நூறு சொற்களைப் பயன் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். அதை இந்த மொழி அகதிகள் இரண்டாகப் பட்டியலிட்டு, தமிழ்ப் பட்டியலைச் சுத்தமாகத் துடைத்துவிட்டு, "பார் பார். சம்ஸ்கிருதம் இல்லையேல் உன் தமிழ் ஏது",

என்று 'முன்தோன்றி மூத்த மொழி'யாக சம்ஸ்கிருதத்தை நிலைநாட்ட முயல்வது உண்மையிலேயே விஷமத்தனமான வேலையில்லையா?

சொல் நேர்த்தியின் அழகு பற்றிச் சொல்கிறார். இந்த நேர்த்தி சம்ஸ்கிருத மோகிகளின் நீண்ட கால வசிய வித்தை யால் உருவேற்றப்பட்டது என்பதையும் மறந்துவிடக் கூடாது.

இலக்கியவாதியின் எழுத்தை ஓசைகளும் ஒலிகளும் இயக்குகின்றன என்கிறார். உண்மையாயிருக்கலாம். கந்தர் சஷ்டி கவசம் பயில்கிறவனுக்கு ஒரு வகையான ஓசை நயமும் ஒலிச் சீர்மையும் படிந்துவரும். காயத்திரி ஜெபம் பாராயணம் பண்ணுகிறவனுக்கு வேறு மாதிரியான நயமும் சீர்மையும் படியும். சோபிக்கும்படியான ஓசைகள் - ஒலிகளுக்கு சர்வ மொழித் தரம் அல்லது சர்வதேசத்தரம் உண்டா என்ன?

'நீங்கள் ஏன் மொழி அகதிகளானீர்கள்?' என்னும் என்கட்டுரையின் ஒற்றைக் கேள்விக்கு விடை தேடுவதை விடுத்து என்னை ஒரு துவேஷியாகப் பாவித்து விதண்டாவாதம் செய்வதும் என் கருத்துகள் அருவெறுப்பான வகையில் திரும்புவதாகக் குறை படுவதும் திரு ம. ந. ரா. அவர்களின் நேர்மைக்கு அழகல்ல.

மொழி என்ற வகையில் சம்ஸ்கிருதம் ஒரு மகத்தான மொழி. தொன்மை மொழிகளில் ஒன்று. தமிழோடு இணைந்தும் கலந்தும் சிறந்த உயர்வான மொழி என்று எனது முந்தைய கட்டுரையிலேயே குறிப்பிட்டிருந்தேன். அதே மூச்சில் இந்தப் பிராமணர்கள் மொழி அகதிகளாய்த் தங்களை முன் நிறுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பதையும் சொல்லியிருந்தேன்.

அந்தக் கட்டுரையை (என் மதம் - ஒரு மறு பரிசீலனை) திரு ம. ந. ரா. அவர்கள், "தலையங்கம் மிகச் சிறப்பாக, விவகார அலசலுடன் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சரியான நேரத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள சிறந்த கட்டுரை" என்று எழுதினார்.

இப்படிப்பட்ட ஒரு எழுத்தாளர், நான் ஏதோ வேண்டுமென்றே அவமரியாதை செய்துவிட்டதாக கற்பித்துக்கொண்டு சில தீட்டுச் சொற்களைத் துணைக்கழைத்துக்கொண்டு என் கட்டுரையை விமர்சிப்பது, அவர் தம்மை விவேகியாகக் காட்டிக் கொண்டது வெறும் பொய் முகந்தான் என்றாக்கிவிடும்.

திரு ம. ந. ரா. போன்றவர்கள் எந்த இயக்கியத்தில் இருந்தாலும், எத்தனை சித்தாந்தம் பேசினாலும், என்ன சுதந்திரமாகப் பறந்தாலும் முடிவில் தங்கள் இயல்பில் இளைப்பாற மறவாதர்வகள் என்னும்போது, என் போன்றவர்கள் எங்கள் தொலைந்து போன இயல்பைத் தேட முனைவது தவிர்க்க முடியாத கடமையாகி விடாதா?

தொடர் 5

வல்லிக்கண்ணன்

நினைவுத் தடங்கள்

தி. ஜ.ர. என்று குறிப்பிடுகிற தி.ஜ.ரங்கநாதனை நான் 1942 மே மாத இறுதியில் காரைக்குடியில் சந்தித்தேன்.

அப்போது 'சக்தி காரியாலயம்' காரைக்குடியில் செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. யுத்த காலத்தில் சென்னை நகரிலிருந்து வெளியேறி, பின்னர் யுத்த பீதி அடங்கியதும் மீண்டும் தலை நகருக்கே வந்து சேர்ந்த தொழில் நிறுவனங்கள் பலவற்றுள் 'சக்தி காரியாலயம்'மும் ஒன்று.

'சக்தி' என்ற உயர்ந்த, தரமான, மாத இதழையும், தரமும் மதிப்பும் வாய்ந்த நல்ல புத்தகங்களையும் வெளியிட்டு வந்த அப்பதிப்பகத்தின் அதிபர் வை.கோ. என அறியப்பட்டிருந்த வை.கோ விந்தன் ஆவார். நல்ல பண்பாளர். லட்சியவாதி. பிறகு வந்த தமிழ் புத்தக வெளியீட்டாளர்கள் பலருக்கு ஒளி விளக்காக விளங்கிய முன்னோடி. அந்தக் காலத்தில், குறைந்த விலையில் உயர்ந்த புத்தகங்களை வெளியிட்டு இலக்கிய-அறிவியல் பணிகள் புரிந்து வந்த பெங்குவின்-பெலிக்கன் பிரசுரங்கள் போல் தமிழிலும் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற சீரியநோக்குடன் செயல்புரிந்தவர்.

தமிழில் முதன்முதலாக 'மலிவுப் பிரசுரம்' திட்டத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தவர் வை.கோ.தான். பாரதி பாடல்கள் அனைத்தையும் முழுத் தொகுப்பாக ஒரு ரூயாய் விலையில் அவர் வெளியிட்டார். அடுத்து, திருக்குறள், வேதநாயகம் பிள்ளையின் நாவல்கள் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், சுகுண சுந்தரர் இரண்டும் ஒரே புத்தகமாக, கம்ப ராமாயணம் சில காண்டங்கள் மலிவுப் பிரசுரங்களாக அவரால் வெளியிடப்பட்டன.

அவர் காட்டிய வழியில் தொடர்ந்து பல புத்தக வெளியீட்டாளர்கள் குறைந்த விலையில் நல்ல இலக்கியங்களைப் பிரசுரித்தார்கள்.

வை.கோவ்ந்தன் நிர்வாக ஆசிரியராகவும் தி.ஜ.ரங்கநாதன் ஆசிரியராகவும் இருந்து நடத்திய 'சக்தி' பத்திரிகை, ரீடர்ஸ் டைஜஸ்ட் வழியில், சுய படைப்புகள், பல துறை சம்பந்தப்பட்ட மொழி பெயர்ப்புக் கட்டுரைகள், பல்கலைத் துணுக்குகள் முதலியவற்றை வெளியிட்டு வந்தது.

ஆரம்ப காலத்தில் (1940) 'டைம்' பத்திரிகை அளவில், அதே மாதிரி அட்டை அமைப்புடன் 'சக்தி' வந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது சுத்தானந்த பாரதி அதில் நிறைய எழுதினார். தி.ஜ.ர

சேர்ந்த பிறகு உள்ளடக்கத்தில் மாறுதல் ஏற்பட்டது. விரைவிலேயே உருவத்திலும்.

கனத்த அட்டை, அழகான அச்சு, புத்தகம் போன்ற வடிவம் நல்ல விஷயங்களோடு 'சக்தி' வந்தது. எளிதில் வாசகர்களை ஈர்த்தது.

1941இல் திருநெல்வேலியில் என் சகோதரர்களும், தி.க.சிவ சங்கரனும் சேர்ந்து, பத்து இதழ்கள் விற்றுக்கொண்டிருந்த 'சக்தி' யின் விற்பனையை ஐம்பதுக்கு எளிதில் உயர்த்த முடிந்தது.

1942 மே மாதம் எனது முதலாவது இலக்கிய யாத்திரையின் போது, மதுரையிலிருந்து காரைக்குடி போனேன். 'இந்திரா' என்ற இதழின் ஆசிரியர் ப.நீலகண்டனைச் சந்தித்தேன். அந்த அலுவலகத்தில், கோயமுத்தூரிலிருந்து வந்திருந்த ஆர்.சண்முக சுந்தரம் தங்கியிருந்தார்.

அப்போது அவர் நாவலாசிரியராக மலர்ச்சி பெற்றிருக்க வில்லை. 'மணிக்கொடி'யில் சிறுகதைகள் எழுதிப் பெயர் பெற்றிருந்தார். அவர் தனது முதல் நாவலான 'நாகம்மா'வை எழுதி முடித்து, அதைப் புத்தகமாக வெளியிடும் முயற்சியில் முனைந்து 'சக்தி' வை.கோ.வைப் பார்த்துப் பேச வந்திருந்தார்.

வை.கோ.வையும் தி.ஜ.ர.வையும் என்று சண்முகசுந்தரம் என்னையும் அழைத்துப் போனார். அவர்களுக்கு என்னை அறி முகம் செய்துவிட்டு, இவர் பத்திரிகைத் துறையில் பணி புரிய விரும்புகிறார்; சக்தியில் ஏதாவது வாய்ப்பு கொடுத்தால் உபயோகமாயிருக்கும் என்று பரிந்துரைத்தார்.

உங்கள் எழுத்துக்களைப் படித்திருக்கிறேன் என்று கூறி, என் எழுத்து நடையைப் பாராட்டினார் தி.ஜ.ர. இப்போது சக்தியில் வாய்ப்பு எதுவும் இல்லையே என்றார் வை.கோ.

அந்த முறை மிகுந்த உற்சாகம் காட்டி, சந்தோஷம் அடைந்தவர் சுப.நாராயணன்தான். இவர் 'சக்தி'யில் 'சர்க்குலேஷன் மேனேஜர்' ஆகப் பணி புரிந்துகொண்டிருந்தார். திருநெல்வேலியிலிருந்து விற்பனை சம்பந்தமாக நான் எழுதிய கடிதங்களை அவர் ரசித்திருந்தார். அது பற்றி அவர் வியந்து பாராட்டினார். 'உங்கள் கையெழுத்தும் நடையும் என்னை மிகவும் வசீகரிக்கின்றன. கண்ணையும் மனசையும் உறுத்தும் கடிதங்களைப் பார்த்துப் பார்த்து அனுப்படைகிறபோது, உங்கள் கடிதங்கள் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி தரும். கண் வலி கண்டவனுக்கு பன்னீரில் தோய்த்தெடுத்த இனிய மலர் எவ்வளவு குளுமையும் சுகமும் தருமோ, அப்படி உங்கள் கடிதங்கள் இதமளிக்கும்' என்று மகிழ்ந்து போனார்.

பின்னர் இவர் என் நெருங்கிய நண்பரானார். 'சக்தி' மீண்டும் சென்னை சேர்ந்த பின், சிறிது காலத்தில் தி.ஜ.ர. 'சக்தி'யை விட்டு விலகி, கலைமகள் நிறுவனம் சேர்ந்து, 'மஞ்சரி' ஆசிரிய

ராகிவிட்டதும், சுப.நாராயணன் 'சக்தி'யின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அப்போது மாதந்தோறும் என்னிடம் கதை கேட்டு வாங்கி 'சக்தி'யில் வெளியிட்டார்.

நான் 'கிராம ஊழியன்' மறுமலர்ச்சி இலக்கிய மாதம் இரு முறை இதழின் ஆசிரியரானதும், சுப.நாராயணன் தொடர்ந்து கட்டுரைகள் எழுதி உதவினார். கனமான, புதுமையான கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறும் சுய சிந்தனையாளர் அவர்.

தி.ஜ.ர. மிக எளிமையானவர். அடக்கத்தைப் போற்றுபவர். ஒழுங்கு தவறாமல் முறைப்படி எதையும் செய்து முடிப்பவர்.

ஒரு சமயம் 'சக்தி' அலுவலகத்தில் அவரை நான் சந்திக்க நேர்ந்தது. 'கிராம ஊழிய'னில் வந்துகொண்டிருந்த என் எழுத்துக்கள் கவனிப்பிற்கும் பேச்சுக்கும் உரியனவாயிருந்தன. முக்கியமாக, நையாண்டி பாரதி என்ற பெயரில் எழுதப்பட்டவை.

அதைப் பற்றி தி.ஜ.ர. சொன்னார்: 'நீங்கள் நையாண்டி பாரதி என்று எழுதுகிறவற்றைப் பலரும் வரவேற்கிறார்கள். ந.பிச்சமுர்த்திகூட சிலாகித்துச் சொன்னார். எனக்கென்னவோ இதெல்லாம் சரியில்லை என்று தோணுது. எழுத்தில் ரெஸ்ட் ரெய்ன்ட் வேண்டும். அடக்கம், கட்டுப்பாடு இருக்கணும்.'

அநேக வருடங்களுக்குப் பிறகு, எழுத்தாளர் நண்பர் ஹரி. ஸ்ரீநிவாசன் எங்கள் சிலரை— தி.ஜ.ர., நான், என் அண்ணா அசோகன், தி.க.சி. மற்றும் ஒன்றிருவர்— செங்கல்பட்டுக்கு ஒரு இலக்கிய நிகழ்ச்சிக்கு அழைத்துப் போனார். தி.ஜ.ர. பல விஷயங்கள் பற்றியும் பேசி வந்தார்.

'நீங்கள் உங்கள் சுய சரிதையை எழுத வேண்டும்' என்று நான் அவரிடம் சொன்னேன்.

'சுய சரிதை எழுதக்கூடிய அளவுக்கு விசேஷமாக என் வாழ்க்கையில் எதுவும் இல்லை. என் வாழ்க்கை சாதாரணமானது. சுய சரிதை எழுத வேண்டுமென்றால் விசேஷமா, பெரிசா, ஏதாவது செய்து பெயர் பெற்றிருக்க வேண்டும். அல்லது வாழ்க்கை பூரா வக்கிரமா காரியங்கள் செய்திருக்க வேண்டும். இரண்டும் இல்லாம, சாதாரணமா வாழ்ந்து போட்டு, அதைப்பற்றி எழுதினால் சுவாரஸ்யமாக இராது. என்னத்தை எழுதிவிட முடியும்? இப்ப கண்ணதாசன் வனவாசம்னு தன் கதையை எழுதினார். எல்லாரும் ரசிக்கிறாங்க. அப்படி வக்கிரத் தன்மைகள் இருந்தா சுய சரிதை எழுத வேண்டியதுதான்' என்று தி.ஜ.ர. கூறினார்.

ஒரு விதத்தில் அவர் கூற்றிலும் நியாயம் இருக்கிறது என்றே எனக்குப் பட்டது.

—இன்னும் வரும்

வல்லிக்கண்ணன்

கடிதம் 5

ராஜவல்லிபுரம்,
20-5-1993.

அன்பு சகோதர,

வணக்கம். கவிதாசரண் கிடைத்தது. மகிழ்ச்சி.

நாகர்கோவில் அருகே—30 கீ மீ. தள்ளி- களியல் என்றொரு ஊர் நாஞ்சில் நாட்டு இனிய, குளுமையான, பசுமையான சூழ்நிலை. அங்கே கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் முகாம். 13ஆம் தேதி துவக்க விழாவில் வ.க. வின் பணிகளைப் பாராட்டி, கவுரவித்தார்கள். போயிருந்தேன்.

'கவிதாசரண்' வழக்கமான தரத்துடன் இருக்கிறது. 'மொழி அகதிகள்' கட்டுரை படித்தேன். இந்த விதமான அவசல்கள் தேவை தானா என்ற எண்ணம் எனக்கு. ஒரு நோக்கில் அவசியம் என்றும் தோன்றுகிறது. வீணான சர்ச்சைகளில் நமது காலத்தையும் கருத்தையும் செலவிடுவதை விட, பயனுள்ள முறையில் படைப்புகளில் ஈடுபடுவதே நலமாக இருக்கும் என்றும் தோன்றுகிறது.

ஆயினும் தற்காலத்தில் பல பத்திரிகைகளிலும் இது போன்ற பரபரப்பான-கவனத்தைக் கவரும் அவசல்கள் வந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. சமூகத்தில் மக்கள் எதைப்பற்றியும் சட்டைபண்ணாமல் அவர்கள் பாட்டுக்கு காரியங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் பத்திரிகைக்காரர்கள் எழுதுகிற சில பதங்களைச் சுட்டிக் காட்டி காய்கிறீர்கள் நாட்டிலே எல்லா ஊர்களிலும் தமிழ்ப் பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு கரேஷ் நிர்மலா, அபர்ணா, ராதிகா, சன்தீப் என்ற மாதிரித்தான் பெயரிட்டு மகிழ்கிறார்கள். அதை என்றோ மாய் என்றோ கூப்பிடுவதை விட 'ஆன்ட்டி' என்று அழைப்பதையே பிள்ளைகளும் பெரியவர்களும் விரும்புகிறார்கள்.

அன்பு,

வல்லிக்கண்ணன்

புரிதல் 5

மதிப்புக்குரிய சகோதரருக்கு,

வணக்கம். வெகு காலத்துக்கு முன்பே போய்ச் சேர்ந்த படைப்பாளிகளையெல்லாம், கும்பல் கும்பலாய்த் திரண்டு அஞ்சலி செலுத்திக் கொண்டிருக்கிற சென்னையில், இன்னும் சிரஞ்சீவியாய் எழுதிக்கொண்டிருக்கும் தங்களைப் பொதுமன்றங்களில் நினைவுகொள்ள பிடிவாதமாய் மறந்துகொண்டிருக்கும் போது, களியல் இன்னும் சிற்றூரிலாவது தங்கள் பணிகளைப் பாராட்டி, கவுரவித்தார்களே. இன்னமும் இச்சமூ

கத்திற்குக் கொஞ்சம் நன்றியுணர்ச்சி இருக்கிறது.

கட்டுரை பற்றித் தங்கள் கருத்தைச் சொல்லியிருந்தீர்கள். தங்களின் வயதும், அனுபவமும், சமரசப் பேரக்கும், சமூகத்தின் மேலுள்ள கொஞ்சம் சலிப்பும்கூடத் தெரிகின்றன.

சந்தனக் கடத்தல் வீரப்பனைப் பற்றி எழுதினால் அது பரபரப்பான அலசலாயிருக்கும். மொழி பற்றிய அலசலில் கூட ஒரு பரபரப்பை உண்டுபண்ண முடியும் என்றால் அது ஒரு வகையில் நல்லதுதானே.

மக்கள் எதைப் பற்றியும் சட்டை பண்ணாமல் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மைதான். நம்முடைய படைப்புகள் பற்றியும் கூட அவர்கள் சட்டை பண்ணுவதில்லை தான். அதற்காக நாம் படைக்காமல் இருக்க முடிவதில்லை. படைப்பது நம்மில் ஒர் ஆத்ம உந்துதல். அப்படியே உந்துதல்தான் இக்கட்டுரை எழுதக் காரணம்.

இந்த இதழ் நடத்துவது பணத்தின் பொருட்டோ, பெயரின் பொருட்டோ, புகழின் பொருட்டோ அல்ல. நான் இயங்குவதன் பொருட்டே. இதில், எனக்கு விதிக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் என்னைப் பாதிக்கிற விஷயங்களை எழுதுகிறேனே.

தனி மனிதப் பாதிப்புகள் நம் படைப்புகளின் கருவாகலாம். சமூகத்தின் அங்கமாக ஒரு மனிதனைப் பாதிக்கிற விஷயங்கள் இப்படிக்கட்டுரையாவது அவசியம் என்றே நம்புகிறேன். தனி மனிதனை விட சமூகம் நிரந்தரமானது என்பதால், அது சம்பந்தப்பட்ட பாதிப்புகளைக் கண்டுகொள்ளாமல் விடுவது ஒரு வகையில் தப்பித்தலாகாதா?

என்னுடைய கருத்துகள் படைப்பாளிகள் பலரோடு ஒத்துப் போகின்றன. ஆனால் அவர்களில் பலர் பணத்தையும் புகழையும் உத்தேசித்து, அவை கிடைக்கும் கூட்டத்தோடு சமரசம் செய்துகொள்ள நேர்ந்தவர்கள்.

எனக்கந்த நிர்ப்பந்தம் இல்லை. ஆகவே எழுதுகிறேன். யாரையும் புண்படுத்தாமல், புறங்கூறாமல், கருத்தை மட்டுமே கனமாக வைத்து, கவனமாகவே எழுத முயல்கிறேன்.

இந்த இதழ் எனக்கொரு வடிகால் அல்ல; என் இயங்கு சக்திக்கான வாய்க்கால்.

அன்புடன்,

கவிதாசுரன்

நாற்று

நட்புக்கு இரண்டு முகங்கள் உண்டு. ஒன்று கட்டித் தழுவிப் பாராட்டுவது. மற்றொன்று முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்வது. இரண்டு பேருக்கிடையே சம்பந்தம் இருக்கும்போதுதான் இந்த இரண்டில் ஒன்று நேரும். இல்லாத போது நீ யாரோ, நான் யாரோ. உண்மையில் பகைவன் என்பவன் ஒரு நண்பன்தான் அல்லவா.

நாய் தன் நட்பை நக்கிக் காட்டுவதுபோல் தேள் தன் நட்பைக் கொட்டித்தான் காட்டும். இரண்டுக்கும் வேற்றுமை தேடும் மனிதச் சுரணைக்கு 'சேரிடம் அறிந்து சேர்' என்பதே சித்தாந்தம்.

இப்போதெல்லாம் மனிதர்களோடு சமரசம் செய்துகொள்வதே- செத்துப் போனால் என் பிணத்தைச் சுமந்து செல்ல நாலு பேர் வேண்டுமே என்பதற்குத்தான். இச் சமரசம் என் சக மனித நேசத்தை மிகவும் கொச்சைப்படுத்துகிறது. இதை சகித்துக் கொள்ளவே முடியாது என்கிற போது ஒர் உண்மை உறைக்கிறது. எல்லாருடைய பிணங்களைப் போல என்னுடைய பிணமும் தன்னை உடனே அப்புறப்படுத்தக் கோரி நாறத்தான் போகிறது. அதையும் தமக்கில்லை என்று சகித்துக் கொள்வார்கள் எனில், அவர்களோடு எனக்கென்ன சமரசம்? சமரசம் செய்து கொண்டு என் இனிய நேசத்தைத் தொலைப்பதை விட, சண்டை போட்டுக் கொண்டே அதைத் தக்க வைத்துக்கொள்கிறேனே.

படைப்பிலக்கிய வெளியீட்டாளர்கள்:

மூசா இலக்கியம்

MUSA ILAKKIYAM

31, டி.கே.எஸ். நகர், சென்னை-600019

சந்தாதாரர் ஆகுங்கள்
சந்தாதாரர் ஆக்குங்கள்